

**CHARLES LORRE
(NAGY KÁROLY)**

A SIVATAG DÉMONA

I. FEJEZET

Algírban sem hosszabb a bicska, mint másutt. A Pribék megismerkedik a Nagyherceggel, de nincs benne köszönet. A helyiség összetörik, de a becsület épen marad. Megjelenik az új fiú.

Történelmi pillanat volt. A Pribék akkora pofont kapott a Nagyhercegtől, hogy Lihegő, a világ legszelídebb rablógyilkosa légnyomást kapott a pofon szelétől. A Pribék a pofon után hosszú időt töltött fekvő helyzetben a földön, azután felkelt és kísérletet tett arra, hogy harmincöt centiméteres bicskáját a Nagyherceg mellébe döfje, a Nagyherceg azonban kicsavarta kezéből a kést és úgy gyomron rúgta, hogy félájultan hanyatlott vissza a földre.

Néhány percig mozdulatlanul feküdt ismét, aztán lassan felült. Révedező pillantást vetett a Nagyhercegre és szemrehányóan mondta.

– Nem szeretem, ha valaki ilyen könnyen elveszíti a tárgyilagosságát!

A pillanat, mint már említettük, valóban történelmi volt, mert először történt, hogy a Pribéket ilyen csúnyán megverte volna valaki. A korcsma, mely a „Kávéház és étterem az afrikai kutyapecérhez” nevet viselte, felfigyelt a nagyszerű jelenetre. Titokban mindenki örült ugyan, hogy a Pribék végre emberére akadt, de igen fájdalmasan esett, hogy ez az ember éppen a Nagyherceg volt.

A Nagyherceg alig néhány hete tűnt fel Algír eme cseppet sem biztonságos negyedében. Magas volt, karcsú és széles vállú, ruhája feltűnően rongyos volt, de nagyon jól szabott, inget nem viselt ugyan, de bal csuklóján keskeny aranylánc csillogott, ami még elviselhető lett volna, de sajnos teljesen tönkretette az összbenyomást a Nagyherceg cipője. A Nagyherceg ugyanis mélyen kivágott, selyemszalaggal díszített, lakk félcipőt, úgynevezett eszkarpent viselt, és az „Afrikai Kutyapecér” törzsvendégei valóságos epeömlést kaptak, ha erre a cipőre néztek.

Ennek a cipőnek köszönhette a nevét is. Mikor először lépett be a kocsmába és nyugodt lélekkel a söntéspulthoz ment, hogy néhány deci rumot fogyasszon, a törzsvendégek azonnal komoly vizsgálat alá vetették és alaposan elbírálták. Ragyás, a kétméteres gengszter vette először észre a mélyen kivágott lakkcipőket és azonnal elhatározta, hogy beleköt a feltűnően öltözködő fiatalemberbe...

...Később, mikor Ragyást már elvitték a mentők, a „Kutyapecér” törzsvendégei megegyeztek abban, hogy az előkelő idegen elég rendes ember, ahhoz képest, hogy úgy öltözködik, mint egy nagyherceg. Kenguru Joe, aki a Ragyással való nézeteltérés alatt higgadtan számolt a háttérben, esküvel bizonyította később, hogy Ragyás mintegy tíz másodperc alatt pontosan huszonhárom örületes pofont kapott. Mindenesetre gyönyörű teljesítmény egy nagyhercegi külsejű és lakk báli cipőben járó férfiútól.

Innen ered a neve.

A törzsvendégek megszerették ugyan néhány hét alatt a Nagyherceget, de most, hogy szívük régi vágya teljesült és a Pribék végre megkapta, amit már régen kiérdemelt feltűnően rossz magaviseletével, mégis fáj nekik egy kicsit, hogy az az ember, aki végre elbánt a kocsmá hírhedt verekedőjével... hogy úgy mondjuk... nem az ő társadalmi osztályukból való. Ebben valahogy saját vereségüket érezték, és mivel a Nagyherceg valami olyasfélét is morgott, ami mélyen sértette az önérzetüket, elhatározták, hogy megvédik a kerület hírnevét és tradícióit.

Pillanatok alatt kialakítottak egy ötös bizottságot, és ez a bizottság Csonttörővel az élén odalépett a Pribék mellett álló Nagyhercegre.

Csonttörő, mint mindig, mielőtt meggyilkolt valakit, egy fél szivart dugott a szájába és csendesen rágni kezdte. Két gyermekfej nagyságú ökle lomhán lógott le két oldalán. Bagózott és melankolikusán nézte az előtte álló embert, mintha már előre búsulna korai halála miatt.

A Nagyherceg vigyorogva nézett szembe vele. Néhány kisebb pénzdarabot csörgetett a nadrágzsebében és teljesen nyugodt volt.

– Na, mit akarsz Csonttörő? – kérdezte jókedvűen. – Ne vágj olyan tragikus arcot, mintha a saját temetésre indulnál és...

– Kuss! – mondta röviden és baljóslatúan Csonttörő.

– Borzasztó ordenáré a modorod! – felelte a Nagyherceg. – Nem vagy méltó rá, hogy úri társaságban légy...

– Fogd be a pofád! – a Csonttörő szeme nagyot villant. – Ha jól emlékszem, az előbb valami olyasmit mondtál, hogy mi mindannyian idétlen barmok vagyunk!

– Mindannyian? – a Nagyherceg elgondolkozva csóválta a fejét. – Én nem mondtam, hogy mindannyian. Legfeljebb néhányan közületek. Te, meg a Ragyás, aztán a Kenguru, a Cápá és még néhányan... De mindannyian... erről szó sincs.

– Azonnal kérj bocsánatot! – ordította a Csonttörő. – Mert különben...

Sokatmondóan elhallgatott. A Nagyherceg rövid, gyors pillantást vetett rá és a bizottság másik négy tagjára. A tagok közül Fanyar Róberten akadott meg a szeme, aki éppen egy hatalmas bokszert húzott elő a zsebéből. Aztán Ragyásra pillantott és látta, hogy a gengszter csendesen piszkálja a fogát egy negyven centiméteres konyhakéssel. Onnan Billre, a százhusz kilós szomáli négerre nézett, aki rövid súlyos vasbotot tartott a kezében. Tudta, hogy ezek az emberek pillanatokon belül agyonverik, és egy pillanatra átfutott a hátán a hideg. De aztán vállat vont. Algírban sem hosszabb a bicska, mint másutt és végre is mindegy, hogy hol verik agyon az embert. Mert, hogy valahol agyonverik egyszer, az úgyis biztos.

– Szóval most dulakodni fogunk! – mondta jókedvűen és a következő pillanatban úgy állon vágta a Csonttörőt, hogy az repedt állkapoccsal és agyrázkódással zuhant végig a földön és még órák múlva sem tért magához.

A kocsmáros azonnal a pult alá bújt, miután kihúzta a fiókot, melyben a pénzt tartotta. A pult alatt nyugodtan belekönyökölt a fiókba, a napi bevétel közé és cigarettára gyűjtött. Higgadtan kiszámította, hogyha a nagy álló tükröt is összetörné végre, legalább kétszáz frankkal többet kapna a biztosítótól, mint tegnapelőtt. Jaj csak halottak ne legyenek. Az borzasztó volna. A halottakat a saját költségén kell elszállítania, és ez roppant megdrágítja a dolgot.

Időközben odafent megkezdődött a küzdelem. A kocsmáros rejtkehelyéről csak lábakat láthatott, de azért tökéletesen tudta követni a harc lefolyását. Ott táncol szemképráztató könnyedséggel és gyorsasággal a Nagyherceg lakk estélyi cipős lába. Közvetlenül mellette egy ormóttan bakancs topog. Igen, ehhez nem fér kétség, ez Bill, a néger óriási cipője. Az eszkarpen körül táncolja a bakancsot, aztán egyszerre a levegőbe emelkedik. – Most rúgja gyomron a négert – gondolja a kocsmáros, aki ismeri a Nagyherceg eme közismert és feltűnően életveszélyes fogását. És csakugyan, a néger pillanatok tizedrésze után már a földön fetreng és hörög. Most összetörik valami odafent. Sajnos, nem az állótükröt. Az eszkarpen vidáman és könnyedén táncol a nehéz bakancsok között. Most egyszerre eltűnik mind a kettő, mintha a gazdájuk felugrott volna a levegőbe. Valóban úgy is van. A Nagyherceg csak egy gondolattal kerülte ki Ragyás hatalmas konyhakését és bár erősen vérzett a feje attól az ütéstől, amit Fanyar Róbert bokszere hasított a homlokán, volt még ereje és lélekjelenléte, hogy lépje a csillárt és belevágja a feléje közeledő bandába.

Azok egy kis időre visszahőköltek, de végeredményben mégiscsak négyen voltak és egy pillanatra leverték lábáról a Nagyherceget. Ha egy pillanattal tovább marad fekvé, akkor vége.

Agyonrugdossák és kitapossák a belét. De erre nem került sor, mert a következő szempillantásban talpon volt már megint és az utána rohanókra ráborította a hosszú, x-lábú asztalt.

Poharak, üvegek és tányérok zúzódtak porrá a földön. A korcsmáros a bárpult alatt vadul csikorgatta a fogát. Már megint nem az állótükör...

– Az állótükör! Nagyherceg, az állótükör! – kiabálta a fedezékéből, figyelmeztetően.

– Jól van, öreg Paul! – kiáltotta vissza két pofon között a Nagyherceg. – Ne félj semmit, vigyázunk a tükörrre.

– Gebedj meg! – morogta dühösen a korcsmáros. – Még az hiányzik, hogy vigyázatok is...

A lakkcipők azonban még mindig ott táncoltak az orra előtt. Csak talán egy árnyalattal lassabban, mint eddig. A Nagyherceg fárad... Az egyik ugyan még felemelkedik és a Cérna, a zsebtolvaj nyomban végigvágódik a padlón, de ez nem sokat segít, mert néhány vércsepp is megjelenik a földön és ez azt jelenti, hogy Ragyás kése végre is célba talált.

A Nagyherceg válla csakugyan erősen vérzik, de még mindig áll a lábán. A két lakkcipő azonban már nagyon lassan csoszog ide-oda. A harc rögtön befejeződik... – gondolja a kocsmáros rezignáltan – és az az átkozott tükör még mindig ép. Mintha meg lenne babonázva. Földrengés sem tudná elpusztítani.

A Nagyherceg most megint leroskad a földre, de egy utolsó erőfeszítéssel feltápászkodik. Az egyik hatalmas bakancs teljes erejével ránehezedik az eszkarpenre...

– Megállj!

– Ezt a vezényszót egy idegen hang kiáltotta. Paul, a kocsmáros esküdni mert volna rá, hogy sosem hallotta ezt a tiszta, kemény hangot. Minden óvatosságáról megfeledkezett és kidugta a fejét a kocsmapult alól.

Az ajtóban egy légionárius állt, kezében hatalmas szolgálati revolverrel.

A verekedés egy pillanatra abbamaradt. Mindenki a jövevényt nézte, aki vakmerően beleavatkozott más emberek legprivátabb ügyeibe. A kocsmáros is tudta, és a küzdő felek is tudták, hogy ezt a légionáriust percekben belül meg fogják ölni és ebben a revolver sem akadályozhatja meg őket, hiszen a légionáriusoknak nem szabad privát célokból a kincstári tárgyakat felhasználni.

Ezzel úgy látszik, maga a légionárius volt legjobban tisztában és revolverét nyilván csak megfélemlítésre akarta használni, hiszen még akkor sem sütötte el, mikor Bivaly Ted szó nélkül eléje lépett és teljes erejéből pofon vágta.

A következő pillanatban Bivaly Ted átrepült a levegőn és olyan szerencsétlenül esett, hogy rázuhant Fanyar Róbertre és félig agyonütötte. A légionárius közben visszatette tokjába a revolverét és irtózatos ökölcsapásokat osztogatva, közeledett a Nagyherceghez. A lakkcipős fiatalember ezalatt új erőre kapott és váratlanul gyors mozdulattal rádöntötte az italállványt a tomboló és káromkodó társaságra. A légionárius ezalatt könnyed mozdulattal eltörte az időközben magához tért fekete Bill karját, és ezzel a csata lényegében be is fejeződött.

A Nagyherceg vigyorogva rázta le ujjairól a vért és jobb kezével, meg fogával ügyesen és nagy gyakorlatra vallóan bekötözte a vállát. Közben a jókor érkezett légionáriust nézte és mikor úgy-ahogy bekötözte a sebet, jókedvűen kezét nyújtott neki.

– Köszönöm, kedvenc bokszbajnokom, a segítséget. Nevem Harry Palmer, de erre felé a Nagyhercegnek hívnak. Mindamellet nem ragaszkodom hozzá, hogy felségnek szólítson.

– Ez kedves magától. Nekem van egy ismerősöm, aki ragaszkodik hozzá.

– Hogy felségnek szólítsa?

– Igen.

- És hol van az illető?
- A bolondokházában.
- Charming! Ön kitűnő társalgónak látszik. Kit tisztelhetek becses személyében?
- Nevem Edgár Tompson...
- Tompson... Tompson... ismerős ez a név. Nos, hazánkban sok Tompson van.

Rendkívül sok Tompson. Nem innánk egy kortyot az egészségükre?

– Örömmel!

Előszólították a kocsmárost, hogy a Tompsonok egészségére ihassanak. Az összevert, véres arcú emberek csak bámultak. Hát velük egyáltalán nem törődik ez a két örült? Hiszen bármelyik pillanatban rájuk ugorhatnak... Hát nem félnek?

Nem féltek. Udvarias hangon felkérték Pault, hogy szolgálja ki őket rummal. Paul átlépett néhány leütött, lassan tápászkodó alakon, közben rátaposott Ragyás kezére, Ragyás felordított. Paul megcsúszott és fejfelé előre nekiesett az állótükörnek.

– Az áldóját! – ordított Paul kétségbeesve és feldagadt fejét tapogatta. – Te marha, nem tudod más lába alá rakni azt a csámpás kezedet?

Igen szerencsétlennek érezte magát. Ez az átkozott tükör egyenesen az életére tör. Csak verekedésekből eredő károk ellen biztosította az „Afrikai Kutyapecér” tulajdonosa és erre minden verekedésből épen kerülve ki, most török el, mikor minden vihar elült. Ő maga töri össze, s így nem kaphat érte egy centime-ot sem, hacsak nem ígér valami részesedést ezeknek a gazembereknek, mert ezek ingyen nem tanúskodnak hamisan, akárhogy könyörögne nekik.

Szomorúan ballagott a söntéspulthoz és kidugaszolt egy rumosüveget, a légionista pedig odaszólt a társaságnak:

– Hajlandók az urak megtisztelni bennünket, hogy velünk tartsanak?

Az urak egymásra néztek és meglepő gyorsan hajlandók voltak.

*

Hagyjuk magukra a csendesen iszogatókat, mégpedig több okból. Először is, mert mint észrevehettük, józanon is meglehetősen életveszélyesek, hát még ha isznak. Másodszor, mert illik utánanézni egy kissé, hogyan került ez a rokonszenves, előkelő tartású, másokon mindig segíteni kész Edgár Tompson a francia idegenlégió egyenruhájában Algírba, annak is az „Afrikai Kutyapecérhez” címzett kocsmájába?

II. FEJEZET

A marseille-iek futóversenyt rendeznek. Nem az orvos rendelte nekik a sok testmozgást. Egy rendőrt leütnek a saját gumibotjával, de nem baj. Megtudjuk, hogy mi a tabu és Tompson kilihegi magát. Legfőbb ideje.

– Fogják meg! Fogják meg!

A kanyargós Rue de Bonaparte-n végigharsant a kiáltás. Az emberek felütötték a fejüket, és több halaskofa azonnal elhagyta standját. A kényelmesebbek nem mozdultak el a helyükről, de kíváncsian nyújtogatták a nyakukat, hogy ne maradjanak ki az érdekes látnivalóból.

– Fogják meg! Fogják meg!

Futó lépések dobaja hallatszott. A hajtóvadászat már javában tartott. Általában rókavadászat jellege volt a dolognak. Elöl, mintegy húsz lépésnyi előnnyel futott a róka, egy meglehetősen elegáns fiatalember, akinek a kabátját illetéktelen kezek teljesen kettészakították. Utána a kopók. A kopók közül kettő rendőr egyenruhát hordott, a többi pedig civil volt.

– Fogják meg! Fogják meg!

A róka kitűnően tartotta volna húsz méteres előnyét, és talán nem is lett volna semmi baj, ha neki nem szalad egy, az utca közepén felejtett hatalmas fonott halaskosárnak és keresztül nem bukfeneczik rajta.

Az üldözők felordítottak. Úgy látszott, hogy a következő pillanatban már rávetik magukat, de a róka felugrott és az utolsó pillanatban kiszakította magát kezeik közül. Most váratlan elhatározással bekanyarodott a tengerpart közelében húzódó Rue St. Jeanhe-ra és ott futott tovább. Nyomában legfeljebb négy lépésre már az egyenruhás és civil vadászek.

A róka lihegve nézett körül. Sehonnan sem látszott segítség, tudta, hogy pillanatokon belül utoléri, félholtra verik és megkötözve elszállítják. Olyan kétségbeesett és olyan halálosan fáradt volt, hogy egy pillanatilag arra gondolt, megáll és bevárja a történeteket.

És ekkor meglátott valamit. Nem is nagyon messze, mintegy negyven-ötven lépésnyi távolságban, sárgásfehéren felcsillantak szeme előtt a Fort St. Jean citadella hatalmas falai. A rókának felcsillant a szeme.

Egy gondolat villant át rajta, mentőötlet a végső kétségbeesés szélén. A Fort St. Jean erőd! Ide be kell jutnia minden áron. Ez az utolsó lehetőség, hogy megmeneküljön. Aki ezen a hatalmas rácsos vaskapun beteszi a lábát, az megszűnt elérhető lény lenni a külvilág számára. Az tabu. Ahhoz nem nyúlhat többé semmiféle hatóság.

Már látta a kapu előtt álló őr merev és kifejezéstelen arcát. A posztoló katona nyilván sok ehhez hasonló eset tanúja volt, mert cseppet sem izgatta fel a dolog és még csak arrafelé sem nézett.

A róka összeszedte utolsó erejét. Még öt lépés! Még négy! Érezte, hogy kezek ragadják meg hátulról keményen és kérlelhetetlenül. Káromkodva és a fáradságtól hörögve kitepte magát a vállára szoruló marokból és egyetlen, hatalmas szökkenéssel bevágódott az őr mellett az erőd kapuján.

Az üldözők megtorpantak. Ökölbe szorított kézzel, dühösen és szitkozódva néztek az eltűnt után. A rendőrök mérgelődve magyaráztak valamit a mereven álló kapuőrnek, de a katona közömbösen vonogatta a vállát és felelet helyett, mintegy felsőbbbsége kihangsúlyozására, megvetően köpött egyet.

A róka ezalatt leroskadt egy padra az erőd kapualjában és kilihegte magát. Legfőbb ideje volt. Szíve vadul dobogott a megerőltető futástól, halántékán kidagadtak az erek és remegett a térde. Mikor úgy-ahogy kipihente magát, hajlandó volt arra is, hogy felelgesen a mellette ácsorgó és csendesen bagózó légionáriusnak, aki különböző kérdéseket intézett hozzá, nem hivatalosan, csak kíváncsiságból.

– Szeretném tudni – mondta kíváncsian –, hogy mi a fenéért kell úgy rohanni. Az ember tüdőátagulást kap az ilyesmitől, meg a szívbillentyűiddel is zavarok lesznek. És különben is van egy közmondás, hogy lassan járj, tovább érsz...

A róka elkínzottan nézett az előtte állóra.

– Igen lekötelezne szép vitéz úr, ha egy árnyalattal kevésbé hülye kérdéseket intézne hozzám. Ahhoz még egy kicsit fáradt vagyok. Hát mi a fenéért rohan az ember, mit gondol? Nyilván azért rohan, mert kergetik. Ami pedig idiótán hangzó közmondását illeti, módosítsuk úgy, hogy lassan járj, utolér a rendőr.

– Vagy úgy! – mondta a katona és elgondolkozva áttolta nyelvével a bagót jobb pofazacskójából a balba. – Most már értem. És mondd, mindjárt meghalt az illető?

– Miféle illető?

– Hát aki miatt kergettek.

A róka elnevette magát.

– Csak nem képzeled, hogy gyilkos vagyok?

A katona vállat vont

– Miért ne? Ki tilthatja meg ezt az embernek?

A róka már annyira kipihente magát, hogy volt ereje egy cigarettára gyújtani. Jólesett a füst, ahogy leszitta a széles tüdejére. Egyszerre a jókedve is visszatért.

– Idefigyelj, kedvenc harci paripám! Miután látom, hogy nagyon kíváncsi természetű vagy, és nem akarom, hogy azt hidd rólam, hogy valami garázda, kötekedő vagyok, közlöm veled, hogy rohanásom oka egyszerűen az volt, hogy fejbe vertem egy rendőrt a saját gumibotjával.

– És meghalt?

– Már mondtam, hogy nem halt meg. Elájult, és ismervén a francia rendőrök szívós természetét, biztosra veszem, hogy már magához is tért. Tisztelem, becsülöm a francia nemzetet, de nem tudom megérteni, hogy egy ilyen semmiségért miért kell halálra hajsolni az embert?

A másik elgondolkozva rágta a bagóját és időnként ügyes mozdulattal leköpte a róka cipőjét.

– Utóvégre – mondta tünődve –, mindenkinek tiszteletre méltó joga, hogy fejbe ver-e egy rendőrt, vagy sem. Ha valakinek ez a szenvedélye, ez ellen nem lehet semmit tenni. Ismertem valakit, aki annyira szerette az édességet, hogy több ízben betört egy cukorkaüzletbe. Volt egy igen kedves barátom, aki például előszeretettel metszette fel az idegen emberek hasát. Neki ez volt a szenvedélye. Harminckettőben akasztották fel. Nyugodjon békében.

A róka türelmetlenül legyintett:

– Hagyjuk ezeket a marhaságokat, könyörgöm. Idefigyeljen, katona úr. Szeretném, ha egyszer s mindenkorra tudomásul venné, hogy nem vagyok ellensége a rendőröknek, s a legritkább esetben verem fejbe őket a saját gumibotjukkal. Egész egyszerűen az a tény, hogy a rendőr le akart tartóztatni, mert a kikötőben bizonyos ügyből kifolyólag olyan súlyos szemrehányásokkal illettem egy kövér urat, hogy az illetőt kórházba szállították. Miután semmi

kedvem sem volt ilyen jelentéktelen dolog miatt a policiára fáradni, leütöttem a rendőrt a gumibotjával. Ennyi az egész. Remélem, ez a magyarázat kielégít, amit szívből kívánok, mert nemigen tudom elviselni a kíváncsi embereket és türelmem végén előszeretettel rúgom orrba őket.

A másik megértően bólintott:

– Jól van, jól van! Végre is szóból ért az ember. Mindenesetre meg kell állapítanom, hogy rendes fiúnak látszol, és ha időközben nem verlek agyon, még nagyon jó barátok leszünk.

– Szerencsémnek fogom tartani. Egyébként Edgár Tompson vagyok.

– Örvendek. Nevem Larry.

Abba kellett hagyniuk a beszélgetést, mert valaki kiszólt az irodaajtón, hogy az új ember jöjjön be. Ed Tompson tudta, hogy ő az új ember, felállt és elindult az iroda felé. Hiába, megmenekülésének ára van. Aki belép a francia idegenlégió valamelyik erődítményének kapuján, megmenekül ugyan mindenféle zaklatástól és hatósági üldöztetéstől, feltéve, hogy nem francia, aki főbenjáró bűnt követett el, de egyben elkötelezte magát és már csak akkor léphet ki ismét az életmentő kapun, mikor behajózzák őket Afrika felé.

Mindegy, neki pillanatnyilag az volt a fontos, hogy szabadlábbon maradjon és kiderítsen egy s más olyan dolgot, amely miatt már meghalt néhány ember. Hát légionista lesz. Talán nem is ez a legrosszabb megoldás, és nincs kizárva, hogy ezen az úton közelebb jut a titok megoldásához.

Egykedvűen mondta be adatait az újonczó őrmesternek. Egy óra múlva már ő is a francia Légion d'Etranger katonája volt.

Az ezután következő napok azzal teltek el, hogy megtanulta a Lebel puskával való bánásmódot, futó és fekvő gyakorlatot tartott az udvaron, tudomásul vette, hogy Carpentier őrmester a világ leggorombább embere és megismerkedett többek között Szokolovval, az orosz-kalmük óriással, Alberttal, a selyemfiúval és Eisenfuss könyvelővel, akik később megsztották vele egy nagy kaland izgalmas élményeit...

Hat hét múlva pedig kifutott Marseille kikötőjéből az „Esmeralda” hajó, hogy az újoncokat Afrikába vigye.

III. FEJEZET

Néhány ember megvész, és az ilyesmi soha nem megy vér nélkül. Ed Tompson rájön, hogy ő sokkal nagyobb ember, mint Pasteur professzor volt. Erre megpofozza néhány kollégáját. Közvetlenül ezután kincset talál.

Audzilla oázis helyőrségén a cafard tünetei mutatkoztak. Ez a betegség éppen úgy felüti fejét a nagy szárazságok idején, amikor kiszáradnak a vádik, és izzani látszik az egész mérhetetlen nagy homoktenger, mint az esős évszak irtózatosan egyhangú napjai alatt. A katonák eleinte merev egykedvűséggel üldögélnek ágyaik szélén vagy a kantin asztalánál, már a savanykás vörösbor és a csípős füstű caporal cigaretta sem ízlik, a pillantásuk révedezővé válik, pupillájuk kitágul, és úgyszólván teljesen érzéketlenné válnak.

A második stádium a hirtelen kitörő cselekvési vágy. Ilyenkor mindegyik megkísérli, hogy rábeszélje a tiszteket egy váratlan támadásra, az errefelé kószáló kabil hordák ellen. Akadnak olyanok is, akik egy fantasztikus szökést proponálnak, visszafelé az egész előttük elterülő sivatagon keresztül, sőt keresztül az Atlasz hegységen, amely mögött a jóindulatú Abur sejk várja a hozzá csatlakozó légionistákat, hogy hadseregébe vegye őket, természetesen óriási fizetéssel és minimum őrnagyi ranggal.

A cafard utolsó stádiuma már végzetes és úgyszólván teljesen meggátolhatatlan. Ilyenkor az emberek már teljesen eszelősekként támolognak, míg végre lerázzák az utolsó pillanatig magukra erőszakolt önuralmat, beledöfik rohamkésüket legközelebbi társukba, lemészárolják a tiszteket és boldog, felszabadult, tébolyult örömmel nekivágnak a sivatagnak. Mennek levetkőzve magukról mindent, ami emberi, kurjongatnak és lövöldöznek, amíg nem végez velük néhány jótékony kabil sortűz, vagy a nem sok idő múlva jelentkező agyérgörcs.

Mikor Ed Tompson néhány héttel az algíri kocsmái verekedés után néhány társával együtt megérkezett Audzsillába, az ottani helyőrség több hónapos keservesen egyhangú szolgálat következményeképpen már a cafard második stádiumában volt. Még megérkezésük estéjén közölte velük Lucien közlegény, hogy holnap hajnalban feltétlenül megindítják a hadjáratot az egyesült kabil és berber hordák ellen. Még nem kapták meg ugyan az erre vonatkozó parancsot, de egy bizottság már felkereste Lamm őrnagyot, hogy rábírja a parancs kiadására.

Ed Tompson derült arccal hallgatta a beszámolót.

– No, ez nagyszerű – mondta –, hát itt csak úgy meg lehet beszélni a törzstisztekkel, hogy mikor támadjunk és mikor nem?

– A tiszteknek is tudomásul kell venniök, ha valami észszerű dolgot proponálunk – felelte Lucien közlegény. – Ez a legjobb idő a támadásra. Ha ezt elmulasztja az őrnagy, garantálom neked, hogy sohasem lesz belőle ezredes.

– Úgy... hm... hm... – Ed kutató pillantást vetett az előtte álló katona arcára. – És hogy fogadta az őrnagy a prepozíciókat?

– Hát... – Lucien széttárta a karjait – ami azt illeti... a bizottság tagjait szó nélkül kiköttette. De ez nem jelent semmit. Okvetlenül be fogja látni, hogy nekünk van igazunk, és biztosra veheted a holnap reggeli támadást. Megyek is rendbe hozni a bardámat.

Elszaladt, mint akinek rendkívül fontos dolga van. Ed szomorúan nézett utána.

Cafard! – gondolta és elindult a közös hálóterem felé, hogy megismerkedjen a többiekkel is. Igen szomorú ismerkedés volt. Üdvözlésre csak egy rekedt és kissé idétlen hang válaszolt, a többiek csak morogtak és lázasan dobálták izzadt, meztelen testüket az ágyban. Délutáni szieszta

volt, az ablakokat vizes pokrócokkal függönyözték el a közel hatvan fokos meleget árasztó napsugarak ellen. Ed gyors pillantást vetett az előtte fekvő roncsokra, aztán intett Larrynak, Szokolovnak, Albertnak és Eisenfussnak és kiment a folyosóra.

– Fiúk – mondta –, ezekkel az emberekkel baj lesz.

Szokolov bólintott. Ő volt az egyetlen közöttük, aki nem volt újonc. Egy csetepatéban komolyan megsebesült és felépülése után két heti szabadságot kapott, amit Marseille-ben töltött el. Így került aztán az újoncokat szállító „Esmeraldára”, hogy velük együtt visszatérjen Afrikába.

– Igazad van – mondta az orosz, aki ezekben a dolgokban már szakértő volt. – Ez a legtipikusabb cafard. Ha most csakugyan jönne valami komoly dolog, ami változatosságot okozna ezeknek a szerencsétleneknek az életében, akkor még esetleg magukhoz térhetnének, így azonban nincs sok remény.

Délután Ed rémülten tapasztalt valamit. Olyan dolgot, ami nagyon rossz kilátásokkal bízott. Rájött arra, hogy a cafard ragadós. A vele jött újoncok, beleértve Larryt, Albertet és Eisenfusst is, rendkívül hamar összebarátkoztak a helyőrség régi tagjaival, állandóan velük súgtak-búgtak, és végül éppen Eisenfuss volt az, aki odajött hozzá és közölte vele, hogy őrzőparatba kellene menni, mert riff-kabil lovasokat látott a környéken.

– Nézd – magyarázta –, én tudom, hogy a dolog egyáltalában nem veszélytelen, de nem hinném, hogy nem bonyolíthatnánk le az üzletet maximum húsz százalékos veszteséggel. Nyolcvan percent mindenesetre megtérülne a kiküldött emberekből. Ennyi rizikót pedig megér az üzlet.

Eisenfuss könyvelő volt civil életében. A cégnél, ahol dolgozott, egy ízben megbetegedett a főpénztáros, és a kassza körül adódó teendőket átmenetileg Eisenfussra bízta. A főkönyvelő megszédült a szokatlan feladattól és még aznap, alig néhány perces lelki tusa után úgyszólván pillanatok alatt több mint hétszázezer frankot sikkasztott. Mint nem egy sikkasztónak, így neki is a légió volt utolsó menedéke. Viszont teljesen képtelen volt leszokni a beleidegződött üzleti kifejezésekről, a katonáskodást is mint üzletet fogta fel és minden lehetőséget percenttel mért.

– Szóval őrzőparatba szeretnél menni? – érdeklődött szelíden Ed Tompson és barátságosan Eisenfuss vállára tette a kezét. – És ha szabad érdeklődnöm, mi közöd van neked ezekhez a dolgokhoz? Véleményem szerint arra valók a tiszték, hogy kiadják az ilyen parancsot.

– Az nem úgy van, kérlek – szabadkozott a könyvelő. – Rendes alkalmazott nem szalad minden csekélységgel a főnökhöz. Meggyőződésem, hogy ezt az üzletet önállóan is lebonyolíthatom. És mint mondtam, nettó húsz százalékos veszteséggel...

– Nem érdekel a dolog öregem! Én már csak megvárom, amíg parancsot adnak.

– Úgy! És addig mit akarsz csinálni?

– Addig? Meg akarok inni néhány pohár vörösbort.

Eisenfuss dühösen legyintett:

– Gyönyörű elvek, mondhatom. Komoly üzletember nem így képviseli a cége érdekeit. Hallottam, hogy a riffek a minap lesből lepuffantottak néhány légionáriust. Ennek a néhány embernek a vére ott szerepel a Követel-oldalunkon. A számlát ki kell egyenlíteni.

Még beszélt volna tovább is, de Ed szó nélkül otthagya. Lesietett a kantineba és Szokolovot kereste. Legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy az orosz kettesben üldögél Lucien közlegénnyel és szemmel láthatóan igen fontos dolgokról cseveg vele.

A dolog kezdett egész határozottan aggasztóvá válni. Ha már erre a tapasztalt, vén afrikai katonára is átragad ezekről a cafard, akkor egyáltalán nincs remény rá, hogy meg lehessen akadályozni a szerencsétlenséget. Ki józan még itt tulajdonképpen? Talán egyik sem. A tisztéknek szóljon? Felesleges. A tisztéknek mindenről tudomásuk van, de ők maguk is tehetetlenek az emberi veszettség eme rettenetes fajtája ellen. Hiába, itt nincs mit tenni, hacsak

eszébe nem jut valami olyan mentőötlet, ami...

Nagyot villant a szeme. Rendelt egy pohár vörösbort és elhatározta, hogy néhány percen belül kincset talál...

Ki ne hallott volna a Sivatag Démonáról szóló legendáról. A légionáriusok egymás között szívesen beszéltek hátborzongató történeteket arról a különös és titokzatos asszonyról, aki a Szaharában járja kiismerhetetlen útjait, hol itt, hol ott, és akire rámosolyog, az még ugyanazon a napon keserves kínok között meghal.

A tisztek természetesen nem hisznek ezekben a dajkamesékben. Minden erővel küzdenek az ilyen ragályként terjedő mesék ellen és cellulével büntetik azt a légionistát, aki a babonát terjeszti. Nem is törődnek sokat a dologgal. Babona ellen ez az egyedüli helyes eljárás. Az egyetlen volt a fiatal Lacroix hadnagy, aki elhatározta, hogy utánanéző az ügynek. Szavahihető tanúk állítása szerint követte egy ízben a Sivatag Démonát. Hogy sikerült-e a tevén közlekedő veszedelmes szellem közelébe férkőznie, ezt senki sem tudja. Egyedül ő maga, Lacroix tudna felvilágosítást adni a dologról, de ez teljesen lehetetlen, mert szegény Lacroix énekelve tért vissza garnizonjába a Démon után való nyomozásából. Énekelt még akkor is, amikor az őrnagy elé vezették. Szemében furcsa, sárgás fények égtek, eszelősen vigyorgott és kicsit rekedten és szakadozottan, de állandóan egy közismert chanson két sorát énekelte:

*„Nem bánom, ha az életem az ára,
Jöjj el hozzám, egyetlen délutánra...”*

Minden kísérlet hiábavaló volt, hogy bármit is kiszedjenek belőle. Lángoló szemmel, rekedten és vigyorogva énekelt Francois Lacroix hadnagy és a dalolást még akkor sem hagyta abba, mikor elindult vele a csukott autó, hogy beszállítsa a szerencsétlen fiatalembert a marokkói tébolydába.

Ez az esemény egyáltalán nem volt alkalmas arra, hogy eloszlassa a Sivatag Démonáról szóló legendát. Noha a hivatalos jelentés szerint Lacroix hadnagy napszúrás következtében szenvedett „súlyos ágybéli elváltozásokat”, a légionisták esténként a kantinban sokat beszéltek arról, hogy a rokonszenves fiatal tisztet a Sivatag Démona babonázta meg.

És ezt a magyarázatot mindenki egyhangúan elfogadta.

*

– Szokolov, kérlek, gyere velem az udvarra!

Az orosz vizsgálódva nézett Ed Tompsonra. Hát ezzel mi a fene van, hogy ilyen titokzatos arcot vág. Tompson nem olyan ember, aki fontoskodni szokott. Örökké vidám, vigyorog és fütyörészik és a leghülyébb vicceket eszeli ki. Képes arra is, hogy ötvenöt-hatvan fokos melegben sztepptáncot lejtessen a bajtársak felvidítésére. Most azonban komoly és titokzatos.

– Na, mit akarsz? – kérdezte kissé mogorván, mert a nyurga angol igen fontos tárgyalás közben zavarta meg.

– Mondd, kérlek –, kezdte Tompson – hallottál te már valamit a Benir-gyémántokról? Szokolov legyintett:

– A Benir-gyémántokról mindenki hallott. Vagy legalábbis minden Észak-Afrikában élő ember. De józan ésszel senki sem hisz benne. Én sem. És figyelmeztetek, hogy te se higgy benne, mert belebolondulsz.

– Szóval szerinted nem léteznek a Benir-gyémántok?

– Nincs véleményem a dologról. Lehet, hogy léteznek, lehet, hogy nem. De ha létezne is, nem lehet őket megtalálni. A legenda szerint mikor Benir sejk ezerkilencszázban egyesíteni akarta az összes észak-afrikai törzseket és megindítani a nagy szabadságharcot a francia hódítók ellen, ezekből a fantasztikus kincsekből akarta fedezni a háború költségeit. Benir sejk elásta a

gyémántokat valahol a Niger folyása mentén, és mire a háborúra került volna a sor, számumba került és elpusztult.

– Úgy van. Én is így hallottam.

– De azt úgy látszik, nem hallottad, hogy sok száz ember veszett már oda, mikor ezek után a gyémántok után kutatott. Véleményem szerint ezek a gyémántok egyáltalán nem léteznek. És ezt a véleményt ma már minden józan eszű ember osztja.

– De én...

– Sőt tovább megyek – mondta az orosz –, ma már abban is nagyon sokan kételkednek, hogy ez a Benir sejk egyáltalán élt-e?

Tompson cigarettára gyújtott és elgondolkozott.

– Hát vedd tudomásul – mondta végül –, hogy a gyémántok valóban léteznek, és én azt is tudom, hogy hol vannak. Természetesen jogodban áll nem hinni nekem, de ez már egyáltalán nem érdekel. Én megkísérelem, hogy megtaláljam és ehhez néhány társat veszek majd magam mellé. Na szervusz.

Megfordult és otthagya az orosz. Szokolov kicsit dühösen, de igen megingott önbizalommal nézett utána.

*

Szokolov, Albert, Larry és Eisenfuss együtt ültek ezen az estén a kávézóban. Összedugott fejjel beszélgettek, és mikor Lucien közlegény hozzájuk lépett, kissé idegenkedve néztek rá.

– Lehet, hogy már holnapután nyélbe ütjük a dolgot – mondta Lucien, de Eisenfuss türelmetlenül közbevágott:

– Nekünk még meg kell gondolnunk fiam, hogy benne leszünk-e az üzletben.

Pillanatnyilag jobb árajánlatot kaptunk. Tudja, a maga elgondolása nem rossz, de sajnos, túlságosan nagy a rizikó.

– Megörültetek? – súgta dühösen Lucien. – Most akarjátok elrontani a dolgot, mikor már minden a legnagyobb rendben van? Ne hallgassatok erre a hülye sikkasztóra... Különben ha sokat okvetetlenkedik, én is elintézhetem.

Kirántotta a rohamkését, hogy ledöfje vele Eisenfust, de Larry, a szabó azonnal úgy szájon vágta, hogy két foga meglazult. Lucien elvágódott. Szokolov csak úgy félkézrel utánanyúlt és egyetlen mozdulattal kidobta a kávézóajtón keresztül az udvarra.

– Lehet, hogy elhirtelenkedtük a dolgot! – mondta elgondolkozva Albert, a parkett-táncos. – Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy Eddy valóban megtalálta a gyémántokat... Viszont... ez a másik dolog cseppet sem rokonszenves nekem... Túlságosan sok vérbe fog kerülni. Ha ezek az örültek nem ragaszkodnának hozzá, hogy egyetlen tiszt se kerüljön ki élve a dologból, hát nem mondom... De így... Tudjátok, valahogy idegenkedem a vérengzéstől. Nem vagyok az a kimondott grállovag, otthon Párizsban meglehetősen rosszul bántam a nőkkel, kifosztottam és tönkretettem őket, sokan igen szerencsétlenek lettek miattam, de ez mind más. Arra nem érzem képesnek magam, hogy bármilyen haszonért megöljek valakit. Vagy valakiket. Nem kutatom, hogy valóban léteznek-e Eddy gyémántjai, de én mindenesetre hozzá csatlakozom. Larry bólintott:

– Nagyon helyes. Én is.

Eisenfuss köhögött.

– Megkérjük Eddy, hogy csináljon egy kalkulációt. Mindenesetre szeretnék látni egy újságot, amiben benne van a gyémánttőzsde tegnapi zárata. Betársulok az üzletbe.

Szokolov elgondolkozva simogatta az állát:

– Rendben van! – mondta végül. – Én is csatlakozom. De azt megmondom, hogy ha

mégsem találjuk meg a gyémántokat, olyan laposra verem Eddy Tompson fejét, mint egy palacsinta.

– Ez természetes! – felelte megértően Larry.

Amíg ezek az életbevágóan fontos megbeszélések folytak, Eddy mindent elkövetett, hogy bejusson Lamm őrnagyhoz. Sajnos, minden erőfeszítése hiábavaló volt. Csak Lenoir őrmesterig jutott, aki hallani sem akart róla, hogy Tompson közlegény, mindenféle sületlen hülyeséggel az őrnagy elé álljon.

– Mondja csak el nekem, ha valami jelenteni valója van! – parancsolta az őrmester. – Mit képzelsz, hogy hol van maga? Ez nem szeretetház, sem aggok menhelye. Furcsán képzelsz azt az ilyen úri csirkefogók, hogy csak úgy egyszerűen ki és be lehet sétálgatni az őrnagyok szobájába. Nem akar esetleg brúdert inni veled?

Eddy vállat vont:

– Ez a része a dolognak egyáltalán nem lényeges. Ittam én már brúdert sokkal nagyobb urakkal is. Én csak jelenteni akartam, hogy a legénységen néhány napon belül okvetlenül kitör a cafard. Valami nagy vérengzést és szökést terveznek.

Lenoir őrmester hátratett kézzel sétált fel alá és időnkint éles pillantást vetett a feszes vigyázzban álló közlegényre. Aztán hirtelen megállt előtte szétvetett lábbal:

– Hát idefigyelj te piszok bleu! Én majd leszoktatlak róla, hogy rémmesékkal traktáld a tisztet! Már sok bitang újonc próbált itt zavart csinálni, de egy sem ilyen pimaszul, mint te. Holnap délben jelentkezel a napos káplárnál és jelented, hogy két órai kikötésre ítéltél! Ne vigyorgj, mert felhasítom a torkod! Rompez, te bitang!

Eddy Sarkon fordult és kiment az irodából. Még ezen az estén kétszer és másnap délelőtt háromszor kísérelte meg, hogy bejusson az őrnagyhoz vagy valamelyik tiszthez. Nem sikerült. Tehetetlenségében fogát csikorgatta.

Délben a parancs szerint jelentkezett Agnan káplárnál és két órára kikötötték a csuklóját és úgy felhúzták, hogy csak a lábujjai érték a földet. A nap örült erővel tüzelt, közel hatvan fokos hőséget árasztva. Eddy lehunyta a szemét és megkísérelte, hogy félrefordítsa arcát a szemébe tűző fényzuhatag elől. Ez nem sokat segített.

Mindamelletts csak jó félóra múlva ájult el. Végigöntötték néhány veder vízzel. A két óra alatt még ötször vesztette el az eszméletét, és mikor letelt az idő, hordágyon vitték a hálóterembe. Eisenfuss és Albert szorgoskodott körülötte. Biztosra vették, hogy napok kellene hozzá, amíg úgy-ahogy összeszedi magát, és biztos volt ebben Lenoir őrmester is. Annál nagyobb volt a meglepetése, mikor Eddy egy óra múlva előírászerűen jelentkezett nála és jelentette, hogy kitöltötte a büntetést.

Vizsgálódó pillantásokat vetett a közlegény ruházatára. Fájdalom, a legkisebb szabálytalanságot sem tudta felfedezni. Derékszíja kifogástalanul tiszta, gombjai fényesek, lábszárvédője szabályos. Most állt két óra hosszat a napon és a világon semmi baja nincs. Sőt vigyorg a disznó. Hát vasból van?

– Rompez! – hörögte Lenoir őrmester. – Takarodj a szemem elől, mert széttéplek, te... te veszett kutyák korcs ivadéka!

Eddy Tompson feszesen tisztelgett, Sarkon fordult és lement a káplárba, mert már rendkívül vágyott egy pohár vörösbor után.

Mikor belépett az ajtón, Lucien közlegény éppen akkor fojtotta meg Agnan káplárt.

Eddy visszahökkenett egy pillanatra. Láta, hogy elérkezett a pillanat. Mégpedig jóval korábban, mint ahogy józan számítás szerint várni lehetett. Agnan káplár megölése mintegy jeladás volt a többieknek, és Eddy örült, hogy ebben a döntő pillanatban egyik társa sincs a káplárban.

Sarkon fordult és felrohant a legénységi hálóterembe. Albert, Szokolov, Larry és Eisenfuss volt benn csak. Az egyik ágyon ülve kártyáztak. Miután Eddy gyémánt-felfedezése miatt kivonták magukat a monstre lázadás előmunkálataiból, a többiek nem bíztak meg bennük és most, a döntő pillanatban sem értesítették őket.

– Fiúk –, kiáltotta Eddy – megkezdődött!

– Mi az? Mit akarsz már megint? – kérdezte idegesen Szokolov. Éppen négy ásza volt és nem szerette, ha ilyenkor zavarják.

– Tedd le azt a vacak kártyát! – mondta türelmetlenül Eddy. – Odakint kitört a gyalázat. Kollégáink tökéletesen megvesztek, és az az érzésem, hogy le akarják gyilkolni a tisztet.

– Na és? – kérdezte nyugodt hangon Larry. – Mit tehetünk mi ez ellen? Azt hiszem, leghelyesebb lesz, ha távol tartjuk magunkat a piszkos munkától, mert könnyen otthagytuk a fogunkat. Keresve sem találhatunk jobb alkalmat, hogy megszökjünk és elinduljunk a kincseid megkeresésére.

Eddy figyelmesen hallgatta a szabót, aztán elővette a szolgálati revolverét.

– Hát idefigyelj, Larry! – mondta nyugodtan. – Énrólam elterjedt a hír, hogy garázda és könnyűkezu ember vagyok. Ha méregbe jövök és odaütök, nem nézem, hogy élve távozik-e az illető, akit megütöttem.

De sohasem felejttem el, hogy valamikor úr voltam, és akár hiszed, akár nem, becsületes ember. Én felesküdttem egy zászlóra és ha azt látom, hogy ennek a zászlónak a tisztjeit lelketlenül fel akarják koncolni, akkor odamegyek és megpróbálok segítségükre lenni, ha addig élek is. És aki nem tart velem, az bitang csirkefogó és legkevesebb hat golyót lövök a hasába! Hát ehhez tartsd magad!

– Eddynek igaza van! – mondta Eisenfuss. – Rendes ember segít, ha látja, hogy a cégfőnök bajba kerül. Úgy látom, túlórázni fogunk!

Albert és Szokolov bólintott.

– Menjünk! – mondta az orosz és kezébe vette a revolverét. Albert követte a példáját. Most már Larry is beadta a derekát és revolvere után nyúlt.

Az öt ember végigsietett a folyosón. Alig tettek néhány lépést, mikor a folyosó kiszögellésében, ahol a tiszt szobák voltak, örült lövöldözés dördült fel, amit hatalmas sortűz ropogása kísért.

– Elkéstünk! – kiáltotta kétségbeesve Eddy. – Ezek már belekezdtek a véres munkába. De azért menjünk csak... Talán még tudunk valamelyiken segíteni...

Óvatosan surrantak végig a folyosón. A kanyarulathoz érve rettenetes látvány tárult szemük elé. Lamm őrnagy szobája küszöbén, fél testtel a folyosóra zuhanva vérbe fagyva feküdt Farrere hadnagy. Közvetlenül mellette, de kint a folyosón Larnac káplár feküdt, látszólag egészen épen, de fej nélkül. Közben az irodában vadul durrogtak a revolverek, jelezve, hogy ott még tartja magát valaki. Talán maga az őrnagy.

– Gyorsan be az első ajtón! – adta ki a parancsot Eddy. – Nem szabad, hogy észrevegyenek bennünket!

Bevágódtak a jelzett ajtón. Ez az iroda mellékhelyiségébe vezetett, valami raktárfélébe.

Innen átjáró volt a másik helyiségbe, ahol a harc dúlt.

Óvatosan nyitották ki az átjáróajtót. Eddy bedugta a fejét, de rögtön vissza is húzta, mert golyó süvített el a füle mellett.

– Lamm őrnagy van ott és Barbier alhadnagy! – közölte társaival. – Az őrnagy, úgy láttam, hogy megsebesült...

Intett a többieknek és hirtelen felrántotta az ajtót, egyben valóságos golyózáport zúdított a szobában lévőkre. Három lázadó azonnal elvágódott. Most a többiek is lőttek. Újabb két légionárius zuhan a padlóra. Egy golyó felhasította Larry vállát, egy másik Eddy homlokát horzsolta. Lamm őrnagy ebben a pillanatban összeesett. Nyilván a nagy vérveszteség gyengítette el. Az egyik katona rohamkése azonnal felhasította a hasát. Szokolov marokra kapta revolverét és egyetlen ütéssel szétzúzta a katona fejét. Közben Barbier alhadnagy is vitézül verekedett, és már-már úgy látszott, hogy sikerül legalább öt kiszabadítani a gyilkolási dühbe révült emberek karmai közül, mikor váratlanul négy új ember nyomult a szobába, és első sortüzük nyomán Barbier alhadnagy is elesett.

– Vége! – kiáltotta Eddy. – Visszavonulunk!

Nem volt már semmi értelme, hogy tovább harcoljanak. A tisztek és altisztek, úgy látszik, egytől-egyig elpusztultak. Ezek az ámokfutók felkoncolták őket. Felesleges volna további veszélynek kitenni magukat.

Közben a jelenlévők – már akik még talpon voltak – a kis segédcsoport ellen fordultak. Itt már volt egy kis szerencsájuk Eddyéknek, mert emezek ekkorra kilőtték minden golyójukat és csak rohamkéssel és puskatussal harcolhattak.

Ez a harcmodor rendkívül kedvezett a légió híres, sőt hírhedt verekedőinek. Itt elemükben voltak. Az óriás termetű Szokolov felkapott egy hosszú lócát és két embert vágott le egyszerre a lábáról. Eddy az egyik iratszékényt dobta bele a csomóba hatalmas lendülettel, Eisenfuss természetesen az óriási katonai főkönyvet vágta legközelebbi ellenfele fejéhez. Larry és Albert is derekasan küzdött. Ha ököltre került a sor, ezek a fiúk igazán kitettek magukért. Valami boldog révületben, csillogó szemmel, vigyorogva verekedtek, mint akik rettenetesen élvezik a dolgot. Mintha már régóta vártak volna erre az alkalomra, és most végre kedvükre kiverekedhetik magukat.

Arrafelé vonulhattak vissza, amerről jöttek, mert három halott szorult az ajtó elé és teljesen elzárta a kijáratot. Nagy nehezen átverekedték magukat az őrnagy lakásához vezető előszobába, és Eddy mintegy búcsúzóul még fejbe rúgott valakit, hogy repedt állkapoccsal, ájtultan vágódott végig a földön.

Keresztülfutottak az előszobán, és Eddy csak úgy félszemmel mérhette fel a pusztítást, amit a lázadók bámulatosan rövid idő alatt végeztek el.

Az egyik sarokban egymásra zuhanva feküdt Barry őrmester és Morton hadnagy. Az előszoba közepén arcra borulva Durand ezredorvos. Csak Lenoir őrmestert nem látták sehol. Vele biztosan odalent végeztek – gondolta Eddy, amint kifutott a folyósóra.

Lepillantott az egyik ablakon keresztül az udvarra. Odalent már teljes volt az anarchia. A raktárakat feltörték, csapraütöttek egy boroshordót és azon igyekeztek, hogy minden elpusztíthatót elpusztítsanak.

Egy ismerős alak parancsolgatott a megvadult hordának a lépcső tetejéről. Eddy csaknem felkiáltott, mikor meglátta. Lenoir őrmester!!! Tehát ő is áruló. Most már megvilágosodott előtte, hogy miért nem engedte őt az őrnagy közelébe. Hogy miért köttette ki a kötelességét teljesítő. Mert közülük való volt. Mert ő is az elpusztításukra tört. Talán régen szolgálja már Abur sejket és most csakugyan a kezére játssza ezeket a szerencsétleneket, már aki élve teszi meg közülük a rettenetes utat, és akivel nem végez előbb a cafard...

– Úgy látom, annak az úriembernek meg fogod szorongatni a nyakát! – mondta mögötte csendesén Szokolov, aki szintén lenézett az udvarra.

– Ha jól emlékszem – tette hozzá Albert –, a törvénytörő ilyen esetben rendszerint tekintetbe veszi az ellenállhatatlan lelki kényszert, mint enyhítő körülményt.

– Úgy van. Meg kell szorongatnod a nyakát. Nincs rá nagy rizikó, és ezzel tartozol a cégednek is – tette hozzá Eisenfuss.

Eddy feléjük fordult:

– Hát fiúk, nekünk most el kell határoznunk, hogy milyen módon szabaduljunk ki ebből az egérfogóból. Megmondom, nem lesz könnyű dolog. Könnyen lehet, hogy valamelyikünk otthagyja a fogát.

– Nem volna egyszerűbb mégis, ha hozzájuk csatlakoznánk? – kérdezte Larry. – Hátha ez az Abur sejk csakugyan rendes ember...

Albert olyan arcot vágott, mintha helyeselni akarna. Eddy látta, hogy gyengül a pozíciója és ismét kirukkolt a nagyágyúval.

– És mi lesz a Benir-gyémántokkal?

– Úgy van, fiúk! Már eldöntöttük, hogy ez a leggyümölcsözőbb befektetés! Itt ezer percenttel nagyobb haszonra van kilátás.

Ezt természetesen Eisenfuss mondta. Szokolov bólíntott és eltette utolsó golyóig kilőtt revolverét. Elindultak lassan, óvatosan szinte lábujjhegyen végig a folyosón, a hátsó lépcső felé. Úgy surrantak le a lépcsőn, mint a kísértetek. Eddy vigyázva kinézett az udvarra és intett.

– A fegyverraktár mellett beszökhetünk a laktanyába! – mondta. – Ezek most nem használhatók addig, míg minden elmozdíthatót el nem rabolnak.

Besurrantak a laktanyához vezető ajtón. Fel a szobájukba

– Nagyon kevés az időnk! – mondta Eddy. – Biztos, hogy rövidesen eszükbe jutunk, és akkor keresni fognak bennünket. Mindenki vegye magához a felszerelését és lássa el magát elegendő élelemmel és vízzel.

Kapkodva szerelték fel magukat. Eddy közben többször kinézett az ablakon, és mikor elkészültek, intett Szokolovnak.

– Te gyere velem! Nekem most van egy kis elintéznivalóm. A többiek induljanak el a hátsó kijáraton keresztül északnyugati irányban. Pár perc múlva mi is utánuk megyünk.

Lenoir őrmester gyors pillantást vetett a kezében tartott kis acélkazettára és elégedetten bólíntott. Kihúzott egy fiókot és feszítővasat szedett elő. Feltörte a ládikát és kiszedte belőle a bankjegyeket. Tudta, hogy tetemes összeget tart a kezében, mert a megboldogult Lamm őrnagy ide szokta készíteni a helyőrség egész havi zsoldját.

Elégedett sóhajjal vágta zsebre a pénzt. Neki mindenesetre kifizetődött ez a lázadás. Most aztán...

Nem hallotta, hogy a háta mögött kinyílt az ajtó. Annál jobban megrémült, mikor egyszerre felcsendült egy hang.

– Őrmester úr, Tompson légionista alázatosan jelentkezik!

Úgy fordult hátra, mintha skorpió csípte volna meg. Vele szemben teljes marsadpusztirungban ott állt Eddy. Háttal az ajtónak, karbafont kezekkel Szokolov, az orosz óriás támaszkodott. Az áldóját! – Ezekről a csirkefogókról teljesen megfélemedezett. Nem csoda, éppen elég dolga volt az utóbbi órákban...

Egy pillanatig halálos, dermedt csend volt. A nap ferdén szórta be a sugarait, a számvevőség ablakán keresztül. Az ablakpárkányon kicsi légyfogó gyík jelent meg a szivárvány minden színében játszva, lüktető torokkal. Lenoir őrmester agya villámgyorsan váltott. Jó volna tudni, hogy észrevettek-e valamit. Ha igen, akkor, észrevették, hogy magához vette a pénzt... Ha esetleg oda kell adni egy részét, akkor... de hiszen nem okvetlenül szükséges, hogy ezek el is menjenek azzal a pénzzel. A legfontosabb most, hogy időt nyerjen. Odaadja nekik, amit követelnek, és egyszerűen elküldi őket. Aztán az ablakon keresztül lekiált az udvarra, hogy ezt a két árulót puffantsátok le vagy verjétek agyon... Nem, ez mégsem jó. Akkor nem veheti vissza a pénzt. Egyszerűbb megoldás, ha kifelé menet ő maga szedi le őket hátulról, a revolverével...

Mіндеzt egy pillanat alatt gondolta végig és már mosolygott is.

– Mit akartok fiúk? – kérdezte barátságosan.

A két férfi nem felelt.

– Csak menjete le nyugodtan. Én is jövök azonnal... Aztán indulunk.

Eddy és Szokolov még mindig hallgatott. Az őrmester kezdett ideges lenni.

– Na menjete – mondta. – Hát mire vártok?

– Maga gondos ember, sergeant! – szólalt meg végre Eddy. – Valóságos apja az embereinek. Lám még ilyen esetben sem feledkezik meg a katonák zsoldjáról. Ez nemes jellemre vall.

Lenoir felsóhajtott:

– Hát mégis észrevették! – gondolta rezignáltan. – Na mindegy. Annál rosszabb rájuk nézve.

Barátságosan mosolygott.

– A katonáknak nem muszáj mindent az orrukra kötni. Ahová most indulunk ott úgy sem kell pénz. A Szaharában a legkönnyelműbb ember sem tud költekezni. Nem igaz?

A másik kettő hallgatott.

– Hát nyissátok már ki a pofátokat! – csattant fel idegesen az őrmester. – Mennyit akartok?

Ezek még mindig nem feleltek. Ehelyett Eddy odalépett az őrmester elé és szó nélkül irtózatosan pofonvágtá. Sergeant Lenoir fejével előre nekizuhant egy iratszekrénynek és betörte.

– Te piszok! – mondta fogcsikorgatva Eddy – Hát azt hiszed, hogy mindenki olyan koszos rablógyilkos, mint te vagy? Feláldoztad ezeket a szerencsétleneket a saját aljas céljaidra és most még ráadásul ki is fosztod őket? Felkoncoltattad a tisztjeidet, akik megbíztak benned? Itt hagyod az erődítményt bitangjára? Te hazaáruló!

Minden mondat után egy ökölcsapás következett. Lenoir őrmester orrán és száján már dőlt a vér. Megkísérelte, hogy védekezzen, de teljesen tehetetlen volt a túlerővel szemben, aki érzéketlenül szórta az ütéseit és megfontoltan, szinte szenvtelenül, valósággal gépiesen verte. Közben pedig folyton beszélt.

– Kiköttetted, te disznó? Szeretted volna, ha elpusztulok a napon, mert az utadban voltam? Azt akartad, hogy megdögöljek, te mocsok?

Újabb borzasztó ökölcsapások. Szokolov higgadt nyugalommal nézi a háttérből és most szólal meg először:

– Ne verd egészen agyon Eddy. Szeretnék néhányat én is belerúgni, mielőtt megtér őseihez.

Eddy bólintott. Ez igazán érthető kívánság. Ennyit önzetlenül kell, hogy megtegyen derék bajtársának. Erősen vérzik a szája az őrmester egyik ökölcsapásától, de nem törődik vele.

Megfogja Lenoir-t és hatalmas lendülettel Szokolov felé hajtja

Az őrmester valósággal belezuhan Szokolov öklébe. Úgy esik össze, mint egy letaglózott

barom. Kihunyó öntudatán átvillan, hogy az elején hibázta el a dolgot. Ordítania kellett volna. Talán meghallják az emberei és feljönnek segíteni... Most már késő. Nincs ereje hozzá.

Elájult.

Szokolov többször belerúgott, hogy talán magához tér, de miután az elsősegélynyújtásnak ez a légióban és környékén divatos módja nem használt, felemelte a puskáját, hogy egy ütéssel befejezze az egész ügyet.

– Hagyd! – mondta Eddy, aki kiadta a mérgét. Nem kell feleslegesen gyilkolnunk. Megkapta, amivel tartoztam neki, és ez elég.

Összeszedte a holmiját és rendbe hozta magát egy kicsit. Kiszedte az őrmester zsebéből a pénzt, betette egy borítékba és ráírta, hogy „a legénység zsoldja”. Feltűnő helyre tette, hogy aki bejön, azonnal megláthassa.

Nem vette észre, hogy az őrmester időközben magához tért ájulásából. Pedig Lenoir őrmester olyan ember volt, akit több figyelemre kellett volna méltatni.

Lövés dördült, és Eddy érezte, hogy megrándul a puskaszíja. Villámgyorsan fordult az őrmester felé. Lenoir ott feküdt a földön, félkönyökre támaszkodva és kezében még füstölgött a revolver. Már emelte ismét, hogy elsüsse, de Szokolov ekkor hatalmas tigrisugrással rávetette magát. Óriási marka roppanva szorult össze az őrmester torkán. Szokolov aztán feltápászkodott és nyugodtan leporolta a ruháját. Lenoir ekkor már nem élt.

– De most aztán rohanjunk!

Ezt Eddy mondta. Gyors pillantást vetett a szobára, Lenoir őrmester mozdulatlanságba dermedt testére és Szokolovtól követve kirohant az irodából. Lekanyarodtak a hátsó kijárás felé. Nem volt egyetlen elvesztegetni való percük sem, hiszen az udvaron lévők biztosan meghallották a lövést, és egyáltalán nem volt tanácsos a körülmények változása folytán a kezük közé kerülni...

Kiléptek a hátsó kis vaskapun az erődből. Hónuk alá kapták a puskájukat és teljes erejükből futni kezdtek.

IV. FEJEZET

Találkozás a sivatagban, néhány jobb sorsra érdemes rablóval. A Sivatag Démona jelentkezik, hogy megijesszen valakit, de ő ijed meg. Eisenfuss kalkulációt csinál és kinevezi magát cégvezetőnek. Megsértődik.

Egy óra múlva sikerült utolérni a többieket. Egészen nyugodtak voltak, mint akiknek fogalmuk sincs róla, hogy társaik micsoda poklot hagytak a hátuk mögött. Albert zsebre dugott kézzel ment és párizsi dalokat adott elő két társának. Larry egykedvűen bagózott. Eisenfuss pedig szörnyen panaszkodott a meleg miatt és kijelentette, hogy szívesen venne igénybe egy hónapi fizetéses szabadságot, amit természetesen az északi sarkon töltene el.

Eddy és az oroszot kitörő örömmel fogadták, csak akkor lohadt le a kedvük, mikor Eddy, aki ismét átvette a parancsnokságot, erőltetett menetelést vezényelt.

– Addig, nem érezhetjük magunkat biztonságban, amíg jó néhány kilométernyire magunk mögött nem hagyjuk Audzsillát! – magyarázta.

Aztán közölte velük Lenoir őrmester halálát, ami csodálatosképpen senkit sem fakasztott könnyekre. Eisenfuss jegyezte meg csupán, hogy hagyhattak volna neki is valamit az elköltözöttből.

– Néhány rúgással szerepelt nálam a Követel-oldalon – mondta –, most aztán stornírozhatom az egészet.

Azt is sajnálta, hogy Eddy nagylelkűen otthagya a pénzt. Ők maguk nagyobb hasznát vehették volna.

– Szeretném tudni – mondta Albert – miért vagy te nagylelkű egy csomó gyilkossal szemben, akik téged is, minket is meggyilkoltak volna, ha kézre kerítenek?

– Azért vagyok nagylelkű, mert azok nemcsak gyilkosok, hanem szerencsétlen, beugratott emberek is, és mert ezzel a nagylelkűséggel akarom magam megkülönböztetni tőlük.

Erre nem volt mit felelni. Kicsit elkomolyodva mentek tovább.

Este nyolc óráig maguk mögött hagytak teljes tizenkét kilométert. Eddy csak akkor engedélyezett pihenőt, mikor biztos volt benne, hogy az esetleges üldözők már semmi körülmények között nem érhetik őket utol.

– Levernü a bardákat! – mondta. – Köveket gyűjteni! Itt töltjük az éjszakát!

Sátrat vertek és a kis tábornot előírászerűen egy méter magas fallal vették körül a percek alatt összeszedett kövekkel. Tüzeket gyújtottak és elővették a konzerveket. Eisenfuss bebizonyította, hogy nemcsak kitűnő könyvelő, hanem a kávéfőzéshez is rendkívüli módon ért.

A rájuk szakadt hűvös estében jólesett a forró kávé. Ittak és cigarettáztak és az eljövendő gazdagságról beszélgettek. Eddy nem szólt bele a társalgásba. Szokása ellenére rendkívül komoly volt és szótlanul nézte cigarettája paraszát.

– Hát neked mi bajod? – kérdezte Larry. – Olyan komor vagy, mintha megbabonázott volna a Sivatag Démona.

– Micsodája?

– Démona. Csak nem akarod azt mondani, hogy nem hallottál még a Sivatag Démonáról?

– Ne vedd rossz néven, de ezt akarom mondani! – felelte Eddy. – Lehet, hogy most műveletlennek fogsz tartam, de mégis így van. Ki az illető és mivel érdemelte ki a jól hangzó démon nevet?

– Hát... – Larry kicsit bizonytalan mozdulatot tett – őszintén szólva, én még nem láttam,

de azt mondják, hogy ilyen szép nő még nem szaladgált Afrikában.

– Szóval hölgy az illető?

– De milyen!

– Na ez érdekes. Nem is volna utolsó dolog agyonütni a társaságában ezeket az eseménytelen és unalmas napokat.

– Ezt ne kívánd! – mondta ijedten Larry. – Köztudomású, hogy akire rámosolyog, az még aznap meghal.

– Kellemetlen! – szögezte le Eddy. – Szóval senki sem számolhat be róla személyes élményekkel kapcsolatban?

– Nem! – felelte Larry. – Mert aki látta egyszer is, az meghalt.

– Mind?

– Mind!

– Tévedsz! – szólalt meg egyszerre Szokolov. – Nem mindenki halt meg. Én is láttam a Sivatag Démonát. És mégis élek. Igaz, hogy csak valami csoda mentett meg...

Elhallgattak és az oroszra néztek. Szokolov komor volt és tűnődve szívta cigarettáját.

Aztán csendesen megszólalt:

– Belabeszből indultunk Murzuk oázis felé a nagy téli hadjárat idején. Mondhatom, kutya nehéz menetelés volt. Az emberek már az út felénél egymás után dőltek ki. Közben az előőrskbe küldött és állandóan cirkáló beduin lovasok sem hagytak nekünk úgyszólván egy pillanatnyi nyugtot sem. És minden gyengénket tudták. Mintha valóságos kémszervezet dolgozott volna ellenünk. A tulajdonképpeni hadjárat még nem is kezdődött meg, és mi már öt ízben szenvedtünk kisebb-nagyobb vereséget. A tisztok dühösek voltak és szitkozódtak. Az őrmesterek úgy káromkodtak, mint a jégeső. A katonák fásultan és erőtlően mentek, ha harcra került a sor, harcoltak, de minden meggyőződés nélkül, mert mindenki érezte, hogy ebben a rosszul indult hadjáratban el kell pusztulniuk.

Pár pillanatig hallgatott, leverte a cigarettája hamuját és csendesen folytatta:

– Aztán egyszerre elterjedt a hír, hogy a Sivatag Démona jár előttünk és az okozza minden szerencsétlenségünket. Durand közlegény lihegve rohant hátra és jelentette Lohr kapitánynak, hogy egy különös alak halad alig fél kilométernyire az elővéd előtt, teveháton. Hol eltűnik a dombhajlások mögött, hol felbukkan újra. Lohr kapitány azt mondta, hogy agyrém, de mindenesetre kiküldött egy őrmestert négy emberrel, hogy derítse fel a terepet. Az őrmester azzal jött vissza, hogy senkit sem látott. Az amúgy is ideges kapitány fél vízadaggal büntette Durandot a rémhírterjesztés miatt. Pauliac hadnagy, az ezred legemberségesebb tisztje végighallgatta a jelenetet és szöveget ütött a fejébe a dolog. Előrement az elővédhez és most már ő is figyelt. Egy barátom mesélte aztán, hogy kis idő múlva megint felbukkant a Sivatag Démona. Ez a barátom derék, megbízható fiú volt. Rablógyilkosságért körözték, ami elég bizonyíték arra, hogy nem ugrik be minden babonának, hanem legény a talpán, aki nem ijed meg egykönnyen a maga árnyékától. Szóval megint felbukkant a démon, és most már Pauliac hadnagy maga vette üldözőbe. Mindössze két embert vett maga mellé. Az egyik vissza is tért Pauliac hadnaggal, a másikat azonban lelőtték a beduinok. Ez a fiú aztán elmesélte, hogy nyugodtan mentek, mert nem láttak semmi gyanúsat, mikor egyszerre mindössze vagy ötven lépésnyire kibukkant előttük a Démon. A hadnagy ráordított, hogy álljon meg, de az úgy tett, mintha nem is hallotta volna. Pauliac sarkantyúba kapta a lovát és utána vágatott. A két ember lemaradt mellőle. Csakhamar eltűntek egy homokdomb mögött. Beletelt egy negyedóra, mikor az erőltetett menetben utánuk siető emberek újra megpillantották a hadnagyot. Akkor már visszafelé jött és igen furcsa volt az arckifejezése. Keményen rászólt az embereire, hogy forduljanak vissza, itt nincsen szó semmiféle démonról vagy szellemről. Egy kabil előőrsk lehetett, melynek az volt a feladata, hogy felderítsen

bennünket. Hát a két ember vissza is fordult, és csakhamar beérte őket az utánuk igyekvő elővéd. Aznap nem is láttuk többé a démont, de a hadnaggyal előrement emberek közül csak az egyik tért vissza a századához. A másikat, mint mondtam, eltalálta egy kabil puskagolyó, mikor az elővédből a törzscsapathoz igyekezett.

– És a démon? – kérdezte kicsit borzongva Albert.

– Mondom, aznap már nem mutatkozott. Nekem azonban roppant gyanús volt a dolog, mikor Pauliac-kal előrement katona elmesélte a kirándulás történetét. Mi lehetett az, ami miatt a hadnagy úgy megváltozott.

Borzasztó kíváncsi természetű ember vagyok és elhatároztam, hogy végére járok a dolognak. Attól a perctől kezdve nem tévesztetem szem elől a hadnagyot. Éreztem, hogy valaminek történnie kell. Történt is. Estére kelve letáboroztunk, összehordtuk a köveket, megcsináltuk a falat és lefeküdtünk aludni. Én őrségen álltam és úgy éjfél tájban legnagyobb meglepetésemre azt láttam, hogy Pauliac hadnagy kiszökik a táborból. A hátam mögött surrant ki nagy kerülővel és meg volt róla győződve, hogy nem láttam meg. Bennem felülkerekedett a kíváncsiság és úgy tettem, mintha csakugyan nem látnám. Aztán... Igen, tudom, örültség volt, mert megkockáztattam, hogy traveaux-force-ra ítéljenek. Ez jár annak a légionistának, aki elhagyja az őrhelyét. Én pedig elhagytam. Lassan, óvatosan követtem a hadnagyot és sikerült is észrevétlenül a nyomában maradnom. Persze jó messzire maradtam tőle, de azért tisztán láttam, mikor eltűnt egy dombhajlás mögött. Pár perc múlva én is odaértem. És ekkor különös dolgot láttam. A majdnem nappali világosságot árasztó holdfényben ott állt a Sivatag Démona fehér burnuszban és mosolygott. Nagyon szép volt. Földi lány nem is lehet ilyen szép... Háta mögött néhány lépésre a tevéje hasalt a homokban és csendesen kérődzött. A démon halkán beszélgetett a hadnaggyal, aki egyszerre olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná ölelni. A démon hátralépett és megint nevetett. Aztán... aztán borzasztó dolog történt. Amíg élek, sohasem felejttem el. A démon kinyújtotta a kezét... esküszöm nektek, hogy a világon semmi nem volt a kezében, és Pauliac hadnagy mégis összeesett, mintha villám sújtotta volna agyon. A démon ekkor megfordult és megindult a tevéje felé. Én reszkettem a félelemtől, mert ez a dolog nagyon is földöntúlinak látszott. Nem vigyázhattam eléggé, mert egyszerre visszafordult, megfeszített figyelemmel nézett körül, éppen abba az irányba, ahol én voltam. Nagyon megrémültem. Ha észrevesz, végez velem éppen úgy, ahogy a szegény Pauliac-kal végzett. Ti talán lenéztek most, hogy féltem egy nőtől, aki még ráadásul fegyvertelen is, de lássátok be, hogy ha valaki egyszerűen felemeli a kezét és erre egy keménykötésű, erőteljes fiatal tiszt összeesik, akkor az ilyesmit nem lehet földi dolognak minősíteni. Mondhatom nektek, hogy szívesebben mennék neki egy szál rohamkéssel a leghatalmasabb hímoroszlánnak, mint talpig felfegyverkezve ennek az ördögi nőnek.

Elhallgatott, mint aki ellentmondást vár, de csak Eddy szólalt meg:

– Érdekes! Folyasd csak!

– Hát mondom – folytatta Szokolov. – A démon körülnézett, és én már biztosra vettem, hogy észrevesz. Leszámoltam az életemmel és lassan beletörődtem, hogy egyszer mindenkinek meg kell halni. De valami csodával határos szerencsém volt. A hold éppen ekkor elbújt egy felhő mögé, és ez megmentett. A Sivatag Démona nem vett észre. Megint megfordult, odament a tevéjéhez és felült rá. A tevéje azonnal felemelkedett. – Reg-lak! Reg-lak! – kiáltotta és elügetett.

– Szóval emberi hangon beszélt? – kérdezte Larry.

– Igen. De ez persze nem jelent semmit. Utóvégre egy szellem sok mindenre képes.

– Persze! – nyugodott bele Larry. – Sok mindenre.

– Hát te csakugyan hiszel a szellemekben? – kérdezte Eddy.

Az orosz rávetette sötét pillantását.

– Te persze, aki művelt ember vagy, most nagyon lenézel engem. De ha te lettél volna a helyemben, akkor most te is hinnél a szellemekben.

– Jól van! – felelte Eddy – folytatd csak.

– Hát mondom, elügetett a tevéjén, én pedig azonnal odarohantam Pauliac hadnagyhoz, hogyha még lehet, segítségére legyek. Eszméletlen volt. Elővettem a kulacsomat és néhány csepp vörösbort öntöttem a szájába. Erre magához tért és kinyitotta a szemét. Nem vagyok könnyen ájulós ember, de akkor azt hittem, hogy menten elájulok. *Pauliac hadnagy teljesen vak volt.*

– Micsoda? – kérdezte rémülten és valami egészen különös, vékony hangon Albert.

– Teljesen vak volt. Két véres golyó volt a szeme. Rettenetes fájdalom lehetett, mert valósággal vonaglott a kintől, de nem volt annyi ereje sem, hogy ordítson. Érthetetlen szavakat mormolt. Én odahajoltam, hogy hátha meghallok valamit, de az egyetlen, amit tisztán kivettem a szavaiból, csak ez volt: „az a bestia...” Aztán vonaglott még egy kicsit szegény, egyet-kettőt rándult és vége volt.

– Borzasztó! – morogta Eisenfuss. – Erre az üzletre alaposan ráfizetett.

– Egy pillanatig azon töprengtem – folytatta Szokolov –, hogy visszavigyem-e a táborba, de aztán eszembe jutott, hogy akkor megtudják, hogy elhagytam az őrhelyemet. Őrajta, szegényen már úgysem segíthettem, hát inkább úgy döntöttem, hogy mégsem viszem el. Megfordultam és elindultam visszafelé és akkor halkán, elmosódottan, nagyon messziről felhangzott egy dal két sora

– Miféle dal volt? – kérdezte izgatottan Larry.

– Egy párizsi chanson. „Azt sem bánom, ha életem az ára, jöjj el hozzám egyetlen éjszakára...”

– Úgy van! – felelte Larry.

– Mi van úgy?

– Hallottam valamit egy Lacroix nevű hadnagyról, aki szintén találkozott a Sivatag Démonával, de mire visszajött, teljesen megőrült. Kihallgatni nem lehetett, semmiféle kérdésre nem válaszolt, hanem ugyanezt a dalt énekelte.

– Ismerem ezt a dalt – jegyezte meg Albert. – Párizsban nagy sláger volt vagy két évvel ezelőtt. Különösen az éjszakai életben. Akkoriban minden lokálmacska ezzel a slágerrel az ajkán lett öngyilkos.

Kis ideig hallgattak, aztán Eddy megszólalt:

– És mondd, Szokolov... biztos vagy benne, hogy annak a... annak a... nőnek a kezében valóban nem volt semmi?

– Egészen biztos!

– Valami kis üveg?

– Semmi. Tudom, arra gondolsz, hogy valami vegyi anyaggal megvakította. De hidd el, én láttam volna. Teljesen üres volt a keze.

– És másnap, mikor rátaláltak a holttestre, nem vizsgálták meg az orvosok?

Szokolov egy pillanatig hallgatott.

– Ez éppen az érdekes – mondta. – Nem találtak rá a holttestre.

Eddy felugrott. Ez még neki is sok volt.

– Micsoda?

– Hidd el, ha mondom! A holttest reggelre eltűnt!

– Ellopták?

– Eltűnt. Fogalmam sincs róla, hogy mi történt vele. És én nem szólhattam egy szót sem, mert akkor megtudják, hogy elhagytam az őrhelyemet.

– Hát ez meglehetősen titokzatosan hangzik! – mondta Eisenfuss kicsit idegesen. – Az

ilyen üzletekből csak baj lehet. Hol van itt a realitás, kérdem én a mélyen tisztelt közgyűléstől? Erre csak ráfizetni lehet uraim, és az a véleményem, hogy nem kell többet foglalkozni vele. Nagyon nagy a kockázat...

– Úgy... – mondta csendesen Eddy, aki eddig töprengve nézett maga elé – szóval a holttest eltűnt?

– Úgy van! – felelte Szokolov. – Ebből is láthatod, hogy egyáltalán nem természetes a dolog.

– Ellenkezőleg – felelte Eddy – Éppen ez teszi egyenesen egyszerűvé és érthetővé... sőt tovább megyek... ez teszi emberivé az egészet.

Szokolov megütődve nézett rá.

– Nem értem! – mondta.

– Mert nem gondolkozol logikusan. Hát mit gondolsz, miért tűnt el az a holttest?

Egyszerűen azért, mert nem akarták, hogy vizsgálatot indítsanak a haláleset miatt. Nem akarták, hogy orvosi vizsgálatnak vessék alá, mert akkor kiderült volna, hogy mitől halt meg.

– De én mondom, hogy hozzá sem ért...

– Ne beszélj bolondokat. Csak úgy egyszerűen, minden külső behatás nélkül megvakult és meghalt. Hát ilyen nincs, édes fiam. Ez természetfölötti volna.

– Tudom. Annak is tartom.

– Mert téged is megfertőzött az a hülye babona Kísértetek nincsenek. Sem pedig démonok.

– Tehát?

– Tehát a démonnak és a társainak el kellett tüntetni a holttestét, mert másképp kiderült volna, hogy egyszerű emberi, szóval földi gyilkosság történt Nekik pedig nyilván az az érdekük, hogy a katonák valami földöntúlit lássanak a sivatag démonában. Éppen ez mutatja, hogy van félnivalójuk, és az orvosi vizsgálat vagy az esetleges boncolás okvetlenül kiderítette volna a gyilkosság módját.

Szokolov hallgatott egy darabig.

– Lehet – mondta végül. – De hogy magyarázod meg az eltűnéseit és felbukkanásait?

– Az még az előbbinél is egyszerűbb. Te magad mondtad, hogy nagyon dombos vidéken mentetek. Nincs annál könnyebb, mint elbújni egy domb mögött, esetleg megkerülni az egészet és kibukkanni megint a másik oldalon.

– Jó – mondta az orosz. – Lehet, hogy igazad van, de mi a magyarázata Lacroix hadnagy megőrülésének?

– Hát látod, ezt az egyet én sem tudom megmagyarázni. Ez az egyetlen, ami csakugyan démonikus az egész történetben. Nem mondanád meg egyébként, hogy hogy nézett ki ez a kísértet?

– Már mondtam, hogy feltűnően szép. Még nem is láttam földi halandót, aki ilyen szép lett volna. Mikor ott állt a holdfényben, igazán csak a félelem tartott vissza attól, hogy odarohanjak hozzá. A fehér burnusz alól elővillant a bronzvörös haja, a szeme zölden szikrázott, és a fülében két rubin fülbevalót viselt... Mi az, mi van veled? Megőrültél?

Ez Eddynek szólt. A fiatal légionárius ugyanis ebben a pillanatban felugrott, nekiesett Szokolovnak, megragadta a torkát és teljes erőből megrázta.

– Mit?... Mit mondtál?... Rubin fülbevalók?...

– Igen! Azért még nem kell az embert megfojtani!

Eddy elengedte az orosz torkát és megtörülte verejtékes homlokát.

– Igazad van... Bocsáss meg... Kicsit ideges vagyok. De biztosan rubin fülbevaló volt?

– Egész biztosan... De magyarázd meg végre...

– Most nem... Majd egyszer... Ne vedd rossz néven, hogy... hogy erőszakoskodtam...
Majd később mindent megértesz.

Lihegve ült vissza a helyére és csak percek múlva szólalt meg újra.

– Egyet azonban már most közölhetek. A Sivatang Démonától ne féljen senki. Mert ilyen nincs.

– De ha én láttam...

– Nem démon volt. Ember volt. A leglelketlenebb és legaljasabb asszonyszemély, aki valaha élt...

A többiek hallgattak. Eddy kis idő múlva hozzátette:

– Miatta halt meg az öcsém...

– Au armes! Au armes!

Az alvó katonák felugráltak és fegyverükhöz kaptak. A kiáltozó Albert ott állt a kőfal szélén és a távolba meredt. Puskáját súlyban tartotta, de nem sütötte el. Nem is lett volna sok értelme, mert úgy remegett a keze, hogy három lépésről is elhibázott volna egy oroszlánt.

– Mi az? Mi történt? – kérdezte Szokolov.

– Ott a dombhajlás mögött... – a húsz lépésre lévő homokbuckára mutatott – ott mozgott az előbb...

– Kicsoda?

– A... a démon...

– Rémekeket látsz, Albert!

– Nem! Egész biztos, hogy ő az. Ráismertem a leírásodból...

– Vajon mit akarhat? – kérdezte Eddy. – Na, majd mindjárt utánanézek egy kicsit...

Előkészületet tett, hogy átugorja a kőfalat, de a halálsápadt Eisenfuss megfogta a karját.

– Nem ajánlom, hogy kimenj! – mondta – Nem szeretem az ilyen kétes üzleteket. Az ember nagyon könnyen otthagyhathja a befektetett tőkét.

– Hagyj! – mondta Eddy. – Meg kell néznem azt a nőt. Ha csakugyan ő az, akkor... Több mint fél éve hajszolom. Te nem tudod, mit jelent nekem ez a találkozás!

Kiugrott a táborból és óvatosan elindult a dombhajlás felé. A többiek izgatottan néztek utána. A domb mögött nem mozdult semmi, pedig Albert megesküdött rá, hogy látta a vörös hajú, fehér burnuszos alakot, amint behúzódik az emelkedés mögé. Lesben áll, és ez a könnyelmű Eddy Tompson beszalad a csapdába.

Larry, aki a legbabonásabb volt az egész társaságban, nem bírta tovább az ideg feszültséget és társa után kiáltott:

– Tompson! Gyere vissza Tompson!

Egy másodperccel a kiáltás után fehér burnuszos, tevés alak bukkant ki az emelkedés mögül. Valami kis formájú, rövidcsövű automata karabéllyal háromszor egymás után Eddyre lőtt és villámgyorsan elvágatott

– Eddy! – kiáltotta Albert.

Eddy intett a kezével, jelezve, hogy él. Csak a lélekjelenléte mentette meg. A kiáltás pillanatában, mint egy zsák a földre vágódott és ennek köszönhető, hogy a golyók elsüvítettek a feje fölött. Csak úgy fektében előrántotta a revolverét és néhányszor a sebesen vágató után lőtt, de az imbolyogva futó tevén teljesen előredőlő alak nagyon bizonytalan célpontot mutatott.

Bosszúsan tápáskodott fel és visszatért a táborba. Bosszúsága azonban csakhamar

elmúlt. Mosolyogva mondta társainak:

– Most már aztán egészen nyugodtak lehettek, hogy közönséges földi halandóval van dolgunk. A démonok nem ijednek meg. Márpedig ez megijedt. És most már az is biztos, hogy ő az. Akit keresek.

– Miért? – kérdezte a még mindig izgatott Larry.

– Mert a nevem volt rá olyan ijesztő hatással. Meghallotta, hogy Tompsonnak hívnak és úgy látszik, az ilyen nevű gentlemanoktól van egy kis félni valója...

A többiek hallgattak. Eddy a tovatűnő után nézett és csendesen morogta maga elé:

– Most már engem is halálra ítéel...

Korán volt még az induláshoz. Eddy úgy találta, hogy egy órát még alhatnak. Vissza is bújtak sátraikba, de alig hunyták álomra szemüket. Eisenfuss, aki Alberttől átvette az őrséget, szintén elordította magát:

– Au armes!

Felugráltak és kézbe kapták a puskáikat. Eisenfuss izgatottan mutogatott jobb felé, ahol – a szemhatár közelében – nagy porfelhő látszott. A porfelhő sebesen közeledett, és Szokolov sápadtan nézett Eddyre.

– Tevés szahariánok lesznek!

– Igen! – bólintott Eddy. – És Audzsilla felől közelednek.

– Bennünket üldöznek! – szögezte le Larry.

– Ez valószínű! – állapította meg Albert. – Felfedezték a lázadást, a szökést, a tiszték legyilkolását és most a nyakunkon vannak.

– Mi nem gyilkoltunk! – mondta izgatottan Eisenfuss. – Mi békés katonaszökevények vagyunk. Azok csinálták ott a csúnya munkát, és most mi igyuk meg a levét. Ez tisztességtelen verseny kérem...

– Fiúk – mondta Eddy –, semmiféle haditörvényszék nem fogja nekünk elhinni, hogy mennyire ártatlanok vagyunk a lázadásban. Megpróbáljuk tehát elhíttetni velük, hogy mi is a szökevényeket üldözzük. Ha sikerül...

– És ha nem sikerül? – kérdezte Eisenfuss.

– Akkor védekezni fogunk.

– A kockázat nem áll arányban a várható haszonnal, azt meg kell mondanom. Egy ilyen légió nem az a kimondott biztonságos vállalkozás. Túlágosan nagy a konkurencia...

Eddy vállat vont és nem felelt a zsörtölődésre. A távolba meredt, a porfelhőre, amely most már sebesen közeledett. Lassanként kivehetők lettek a tevék körvonalai, és Eddy arca felderült kissé.

– Nincsenek sokan! – állapította meg. – Vagy előőrs, vagy csak egy kisebb különítmény. Legfeljebb öt ember.

– Akkor nincs baj! – mondta Larry. – Öt emberrel még el tudunk bálni.

Izgatottan, kimeredt szemmel figyelték a közeledő porfelhőt. Aztán Eddy egyszerre felkiáltott:

– Nem szahariánok!

– Hát akkor szpáhik! – vont vállat Larry. – Egyre megy!

– Egyáltalán nem katonák!... Sőt azt hiszem... De ez lehetetlen...

– Mi az? Mit akarsz mondani? – hangzottak az izgatott kérdések, de a jóhiszemű Eddy

nem felelt, hanem feszült figyelemmel nézett a közeledőkre. Aztán meglepetéssel és örömmel a hangjában felkiáltott:

– De hiszen ez a Nagyherceg!

– Micsoda? Mi az, hogy Nagyherceg?

– Hagyjatok! Várjatok itt be! Rögtön visszajövök! – Átugrotta a kőfalat és a közeledők elé futott. Most már azok is észrevették a kis táborát és szemmel láthatóan meghökkentek. Megálltak, és úgy látszott, mintha tanácskoznának. Az övékhöz hasonló izgalommal figyelték a feléjük futó katonát. Aztán a vezetőjük elkiáltotta magát:

– Nini, a Tompson!

Az algíri kocsmái verekedés óta nem látták egymást. A Nagyherceg leugrott a tevéjéről és átölelte Eddy-t. Közben hátraszólt:

– Leszállni fiúk! Pihenünk!

Eddy egyre növekvő meglepetéssel figyelte a különös társaságot, amely ilyen váratlanul és érthetetlenül jelent meg itt, a Szahara kellős közepén. Ott volt a legelső sorban a Pribék, sebhelyes arcával és villogó szemével, ott volt Ragyás, a két méteres gengszter, Bill a százhúsz kilós szomáli néger és Fanyar Róbert.

– Mi ez – kérdezte Eddy nevetve –, az egész „Afrikai Kutyapecér” kivonult?

– Igen... – morogta kissé kedvetlenül a Nagyherceg. – Egy... egy bizonyos üzleti vállalkozásba kezdünk és nem a legkellemebb, hogy pont most katonákba ütköztünk.

– Miért? – kérdezte Eddy.

– Tudod... nem szeretnénk, ha a mi kis expedíciónkról hivatalosan tudomást szereznének.

– Hát miféle expedíció a tietek?

– Tudományos! Feltétlenül tudományos! – mondta kissé bizonytalan hangon a Nagyherceg. Aztán a nyomatékosság kedvéért még hozzátette: – Nagyon tudományos... ..

– Hm... – Eddy némi kétkedéssel nézett végig Észak-Afrika leghírhedtebb verekedőin. – Szóval úgy gondolod, hogy tudományos?

– Mi az, hogy úgy gondolom? – kérdezte idegesen a Nagyherceg. – Egész biztosan tudom, hogy tudományos.

– És... Ha szabad érdeklődnöm, miféle tudományt szolgál ez az izé...

– Hát... Hogy is mondjam... Hallottál te már valamit a paleolit korszakról?

– Hallottam.

– Kár! Na mindegy... Hát kérlek, vedd tudomásul, hogy mi paleolit kőzeteket keresünk.

– Itt? A Szaharában? Hiszen köztudomású, hogy itt tenger volt valamikor! Hogy kereshetsz te egy régi, kiszáradt tengermederben őskori kőzeteket?

A Nagyherceg átkozottul zavarba jött

– Hát... hiszen éppen azért titkoljuk annyira a dolgot Erről senki nem tud. Meg akarjuk lepni a tudományos világot...

– Sikerülni fog. A tudományos világ még soha nem lepődött meg úgy, mint akkor fog, ha ti itt paleolit kőzeteket találtok. Még a Szahara is röhögni fog.

A Nagyherceg kedvetlenül gyújtott cigarettára.

– Hát... úgy gondolod, hogy ez nem eléggé hihető?

– Bizony, eléggé gyengén hangzik. Majdnem biztosra veszem, hogy az elkövetkezendő ötszáz évben nem fogtok itt paleolitot találni. De ha van annyi időtök, hát csak keressétek.

– Na jó... – a Nagyherceg szemmel láthatóan szeretett volna másról beszélni és nagyon kereste a módját. – Hát ti, hogy kerültök ide? Járőrben vagytok?

Eddy megrázta a fejét:

– Nyugodj meg. A mi kis csapatunktól nem sokat kell tartanotok. Ez nem fog benneteket

zavarni a tudományos munkákban.

Ő is cigarettára gyújtott és hirtelen elhatározással bevallotta:

– Mi ugyanis szökött légionáriusok vagyunk! A Nagyherceg arca egyszerre felderült.
– Vagy úgy! De hiszen ez nagyszerű! Hát akkor együtt töltjük a pihenőnket és aztán elválunk. Ha nem veszed rossz néven. A mi utunk ugyanis meglehetősen sürgős. Máskorra tartom fenn a szerencsét, hogy együtt lehessen veled. Majd megbeszélünk egy randevút.

Eddy csendesen rázta a fejét:

– Nem volna sok értelme.
– Miért?
– Azért – felelte Eddy nyugodtan –, mert engem az embereim legkésőbb ma este, nyolc órai kezdettel agyonvernek...

– Esküszöm – mondta a Nagyherceg hosszabb szünet után – úgy értettem, mintha azt mondtad volna, hogy agyonvernek.

– Ezen egyáltalán nem csodálkozom, mert csakugyan azt mondtam.

– Na várj csak... Ezt nem lehet állva megbeszélni. Talán egyesítsük a két tábort és beszéljük meg a dolgot.

– Nem lehet! – mondta Eddy. – Felesleges, hogy az emberek már most meghallják a dolgot. Meghalok, de siettetni igazán nem hagyom magam. Szeretném még este nyolcig kiélvezni az életet.

Leültek tehát a két kis tábor között. Újabb cigarettára gyújtottak, és Eddy elmesélte a figyelmesen hallgató Nagyhercegnek az Audzsillában történeteket. Rezignáltan tette hozzá, a végén:

– Szóval, amint látod, nem tudtam őket más módon távol tartani a zendüléstől és tömeggyilkosságtól, csak úgy, hogy egy nagyobb szenzációval elvontam a figyelmüket. Elhittem velük, hogy tudom a Benir-gyémántok helyét. Most már be kell majd nekik vallanom, hogy a Benir-gyémántok csakugyan nem léteznek. Éppen olyan légiós babona, mint a többi. Ők egyszerű emberek, akik, ha látják, hogy a várt kincsek helyett csak egy rettenetes szenvedésekkel teli út vár rájuk, hogy a képzelt gazdagság szétfoszlik a levegőben, olyan dühösek lesznek, hogy nem fogják mérlegelni a dolgokat. Nem gondolnak arra, hogy én megmentettem őket a legcsúnyább büntől. Vagy mire rájönnének, akkorra már agyonvernek...

A Nagyherceg sokáig hallgatott. Csendesen szíta cigarettáját. Végre megszólalt:

– Hm... nagyon kínos... Szerfölött kellemetlen... Hát így egészen más a helyzet. Te igazán derék dolgot csináltál. Hm... a pokol tornácáról rángattad vissza őket. És az ő szempontjukból mégis igazuk volna, ha agyonvernének. Átkozott kutyaszorítóban vagy... Ezen segíteni kell.

– Ezen nem lehet segíteni.

– Lehet. Csak egy kicsit sokba kerül.

– Kinek kerül sokba?

– Nekem. De mindegy. Egyszer te mentettél meg engem attól, hogy agyonverjenek. Illik, hogy hasonló esetben én segítsek.

– Verekedni akarsz?

– Nem. Annak nem volna sok értelme. Jobb megoldást tudok.

Hallgatott és láthatóan küzdött önmagával. Eddy nem zavarta gondolataiban. A

Nagyherceg végül is messzire pöckölte hüvelykujjával a cigarettáját és megszólalt:

– Nincs más mód, hogy az ünnepélyes lincselést elkerüljük... Kénytelen vagyok bevenni benneteket társnak.

– A paleolit kutatáshoz?

– Hagyd ezt a marhaságot! Nagyon meglepődnél, ha azt mondanám, hogy a Szaharában nem lehet paleolitot találni?

– Egyáltalán nem lepődnek meg!

– Helyes. Ugyanis közölnöm kell veled, hogy a Benir-gyémántok csakugyan léteznek! És én körülbelül tudom is, hogy hol... Mi azt keressük.

Ez olyan volt, mint a villámcsapás. Eddy csak dadogott.

– Azt... azt akarod mondani, hogy...

– Azt! – vigyorgott a Nagyherceg. – Jobb, mint a paleolit, nem igaz?

Ezek után a két tábor megismerkedett egymással. Larry, Szokolov, Albert és Eisenfuss bemutatkozott a Nagyhercegnek, Billnek, a Pribéknek, Ragyásnak és Fanyar Róbertnek. Eddy közölte társaival, hogy milyen szerencse érte őket.

– Igaz ugyan – mondta –, hogy nélkülük is hozzáfogtunk volna a kincsek felkutatásához, de nem vagyok benne biztos, hogy komoly eredményt értünk volna el. Ezek az urak bizonyos adatok birtokában vannak és hajlandók bevenni minket társnak. Jobb, ha egymás mellett harcolunk, mintha egymás ellen. Nem mondom, így mindegyikükre kevesebb jut valamivel, de még így is szerencsésnek tarthatjuk ezt a fordulatot.

– Különösen te! – mondta kissé baljóslatúan Szokolov. – Megvallom őszintén, néha gyanús volt a viselkedésed és... nem akarlak megbántani, de kezdtem azt hinni, hogy hazug gazember vagy. Mondom, ne vedd sértésnek.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Eddy halvány mosollyal.

– Nos, őszintén szólva kezdtem kételkedni abban, hogy te csakugyan tudsz valamit a kincsekről.

– És mi lett volna, ha valóban nem tudok semmit?

Szokolov arca elsötétedett.

– Arról jobb nem beszélni. Én a magam részéről talán megelégedtem volna azzal, ha egyszerűen megfojtlak, de Larry és Albert határozottan a feldaraboltatásod mellett szavazott.

– Ez kedves figyelem... – morogta Eddy. – Na hagyjuk! Én megbocsátok nektek, hogy kételkedtetek a szavamban. Remélem, most már belátjátok, hogy igazságtalanok voltatok hozzám. A bocsánatkérést elengedem.

Ezalatt a Nagyhercegnek is meg kellett indokolnia, hogy miért vesz maga mellé öt újabb osztozkodót. Nekik nem mondhatta meg az igazat, mert ezek az urak cseppet sem voltak szentimentális lelkek. Nekik bunkósbot-argumentum kellett, mert másképp lázadoztak volna.

– Nagy szerencse ez nekünk, fiúk! – magyarázta a Nagyherceg. – Kifelejtettem a számításból a nagy kabil zavargásokat. Öt ember nagyon kevés ember egy ilyen munkánál. Ezek jól felszerelt, kitűnő katonák. Ha bajba kerülünk, szükségünk lesz rájuk.

– Jó, jó – morogta rosszkedvűen a Pribék –, hiszen nem volna semmi baj, ha belemennél, hogy a kincs feltárása után elintézzük őket... De hogy egyenlő részben kelljen osztoznunk...

– Fogd be a pofád! – mondta szigorúan a Nagyherceg. – Semmiféle becstelenségbe nem megyek bele!

– Ja, ha te már ezt is becstelenségnek tartod! Miért nem vettél magad mellé apácanövendékeket?

De azért nem ellenkezett többet. Mindannyian elismerték a Nagyherceg fölényét. Kis ideig még morogtak, végül azonban belementek mindenbe.

Eisenfuss, akit Eddy megbízott, hogy dolgozzon ki egy tervezetet, boldog volt, hogy ismét régi mesterségét űzheti. Kalkulált, számításokat csinált és végül bejelentette a „tisztelt közgyűlésnek”, hogy ünnepélyesen megalakítják a Benir Kincseket Feltáró Korlátolt Felelősségű Társaságot, melynek ő ezennel kinevezi magát cégvezetőjévé. Arra a kérdésre, hogy miért korlátolt felelősségű a társaság, kijelentette, hogy a társaság tagjai minden történendőért kölcsönösen felelősek egymásnak, és nagyon korlátoltak. A Pribék, akinek a humor iránt abszolúte semmi érzéke nem volt, komoran megjegyezte, hogy nem csodálkozik a kabilok állandó, sőt helyenként eredményes mozgolódásán, ha ilyen kis idétlen és nyaffadt alakok lehetnek a gyarmati hadseregben, mint a tisztelt előtte szóló. Eisenfuss vörös lett a dühtől és kijelentette, hogy hasonló inzultusokért már fejéhez vágott volna egy főkönyvet a nagyra becsült haramia úrnak, ha lenne kéznél ilyesmi. Fájdalom, ezt a becses tárgyat már hosszabb idő óta nélkülözi és ezért nem vesz magának elégtételt, de gondolatban bevezeti a dolgot a Követel-oldalra, és majd eljön az idő, hogy visszatérhet rá.

Ezek után pedig elindultak.

V. FEJEZET

A Sivatag Démona kellemetlenkedni akar. Ez sikerül is neki. Tompson azt hiszi, hogy újságot mond, de ő lepődik meg. Különös leleplezések és egy váratlan látogató. Eisenfuss fürödni szeretne, de a többiek ezt nem tudják megérteni.

A Sivatag Démona hátrasimította nehéz, tömött, bronzszínű haját, könnyeden feltette egyik, lovaglósizmába bújtatott, formás lábát egy szék szélére és cigarettára gyújtott. Abur sejk tűnődve nézte. A hatalmas selyemsátor Ogla oázis szélén állt és valósággal főhadiszállás jellege volt, mert kitűnően felfegyverzett lovascsapatok vették körül, és egymást érték benne a híreket hozó futárok.

Abur sejk nézte a nőt, és furcsa gondolatok motoszkáltak agyában. Nem olyan volt, mint a többi, egyszerű eszű, közönséges beduin. Európában járt iskolába, egyetemet végzett és minden körülötte lévő dologról s emberről megvolt az egyéni véleménye.

Mikor találkozott a pillantásuk, az asszony megkérdezte:

– Mire gondol?

A sejk kicsit, csak alig észrevehetően elmosolyodott:

– Őszintén szólva magáról gondoltam egyet-mást, Violette. Soha életemben nem találkoztam még ilyen nővel, mint maga, aki meggyőződésem szerint a legrosszabb lelkű ember a földön.

A vörös hajú asszony mosolyogva bólintott, mintha bókot hallott volna.

– Lehet, hogy rossz vagyok. Ezzel a kérdéssel még nem foglalkoztam. Azt hiszem, ez nem is fontos.

A rosszaság csak eszköz nálam, mint ahogy mindent és mindenkit megpróbálok eszközül felhasználni céljaimnak...

A sejk megrázta a fejét.

– Nem igaz! Ezt ne próbálja elhíttetni még önmagával sem. Maga a céljaira való törekvésen felül is rossz. Kegyetlen, kíméletlen, sőt azt hiszem, betegesen gonosz... Ahogy az áldozataival végez, ahogy a nővérével bánik... hát tudja, nem akarom a cselekedeteit bírálni, csak úgy magunk közt szólva megjegyzem, hogy a bestiálisnak és könyörtelennek mondott berber és kabil harámbasák ártatlan gimnazista lányok magához képest.

A Sivatag Démona nagyot szívott a cigarettájából.

– Ez a beszélgetés nincs ínyemre, sejk! És határozottan untat is. Csak azt akarom még mondani, mielőtt befejeznénk, hogy magának eddig még csak haszna volt abból, hogy én ilyen vagyok. Ez a hadjárat éppen úgy csődöt mondana, mint a többi évtizedeken keresztül, ha én nem volnék itt. Ami sikert eddig elért, azt nekem köszönheti. Ne vonogassa a vállát és ne mondja azt, hogy megfizetett érte, mert másnak hiába fizetett volna. Amit én tudok, azt úgysem tudja más.

– Na jó, rendben van – mondta kedvetlenül a sejk –, elismerem, hogy maga nélkülözhetetlen. De ami a másik ügyet illeti, vallja be, hogy ott csődöt mondott...

– A nővéremmel kapcsolatban? Ne higgye. Yvonne még nem tört meg eléggé. Kicsit csökönys és borzasztóan tisztességes. De mit akar barátom? Ha nem ilyen volna, nem is kellene magának! Ha például olyan volna, mint én...

A sejk akaratlanul is összeborzongott. Violette észrevette és elnevette magát.

– Na látja! Még a gondolattól is megijed. Maga egy romantikus sejk, kedves Abur! Igazi filmhős. Szegény megboldogult Rudolf Valentino játszott ilyeneket, amilyen maga. Nos, akkor

nem szabad türelmetlenkedni. Magának ez az ártatlan leányzó kell, tehát be kell látnia, hogy ártatlan leányzók kissé nehezen vehetők rá, hogy beduin sejkék ágyasai legyenek. Én igazán mindent megteszek, hogy rávegyem a kicsikét.

Kegyetlenül mosolygott hófehér fogsorát mutatva.

– Minden befolyásomat latba vetem! – tette hozzá, és Abur megint megborzongott egy kicsit. De aztán vállat vont.

– Szeretem azt a lányt! – mondta.

– Na ugye!

– Szeretem és sajnós, nem válogathatok az eszközökben. Nem tudok nélküle élni. És nagyon türelmetlen vagyok. Igyekezzen!

– Igyekszem. Legyen nyugodt. Már nem tart sokáig. Még egy-két nagy jelenet, és a leány beadja a derekát.

Abur sejk elégedetten bólintott, aztán kíváncsian nézett az asszony szemébe.

– És mondja... őszintén... ezt is csak a pénzért teszi?

– Hát ugyan mi másért tenném? Maga nagyon jól tudja, hogy nekem csak ez a fontos. Pénz! Sok, nagyon sok pénz!...

Ezt a szót, hogy pénz, valóságos áhítattal mondta ki. A sejk megint ránézett és lassan elfordította a fejét.

– Igen, pénz... – mondta. – Ezért tett tönkre embereket. Ezért kergetett öngyilkosságba férfiakat. Ezért öl, ezért adja el a testvérét...

Az asszony ránézett és nyugodtan mondta:

– Ezért. Sok pénzre van szükségem. És egyáltalán nem tartom fontosnak, hogy milyen úton jussak hozzá. Én kiléptem a morál és törvény falai közül. Nem tartom kötelezőnek magamra nézve az emberi törvényeket. Egyéni céljaim a fontosak csak.

– A morál és az emberi törvények esetleg visszaüthetnek.

– Az is az én dolgom. De kérem, ne beszéljünk már erről. Mondtam, hogy rendkívül fontos közlendőim vannak.

– Tessék! Hallgatom!

– Tudomásomra jutott, hogy van egy társaság, amelyik a Benir-gyémántokat kutatja, sőt nemcsak hogy kutatja, de meglehetősen biztonsággal tudja azt is, hogy hol találja meg őket.

– Hát a Benir-gyémántok léteznek?

– Ezt éppen maga kérdi?

– Megvallom őszintén, nem nagyon hittem soha az ilyen kincsmesékben. Reálisan gondolkozó ember vagyok...

– Hát legyen nyugodt. A gyémántok valóban léteznek. És egy kalandor társaság tudja is, hogy hol.

– És maga honnan tudja ezt?

Az asszony mosolygott.

– Kérdezni nem szabad. Csak fizetni. Nekem megvannak a hírszerzőim mindenütt. Kicsit sokba kerül, de kifizetődik.

– Szóval?

– Szóval, ha akarja, lecsaphat erre a társaságra. Körülbelül másfél napi járásra vonulnak a Niger felé. Egész biztos, hogy van valami térképük vagy feljegyzésük. Ha ezt el lehet venni tőlük, akkor mienk a gyémánt.

– És milyen arányban óhajtja elosztani?

– Ó, én nagylelkű vagyok. Egy karáttal sem követelek többet, mint amennyi igazságosan jár. A kincset három részre osztjuk.

– Miért három részre?
– Egyharmada az enyém, egyharmada a magáé és a harmadik harmad azé az emberé, akitől az információt kaptam. Remélem, ez méltányos.

Abur sejk bólintott:

– Igen. És ha nem tündérmese az egész...
– Legyen nyugodt. És ha el akarja csípni a társaságot, akkor hallgassa meg a tervemet. Még sokáig beszélgettek és nem vették észre, hogy egy feltűnően szép fiatal lány rést hasított a sátor hátsó falába és kihallgatja minden szavukat.

A kis tábor egy pálmaliget szélén pihent. A rekkenő hőségben igen kevés enyhülést hozott a néhány csenevész lombú fa. Az emberek ernyedten heverték a földön, és még az a kissé groteszk tény sem hozott különösebb enyhülést nekik, hogy a Pribék vöröspecsenyét játszott Eisenfussal.

Eddy Tompson, Palmer, a Nagyherceg kissé távolabb állt egy pálmafa alatt. Elmerülten beszélgettek, és a többiek nem zavarták őket, mert látszott az arcukon, hogy igen komoly dolgokról van szó.

A Nagyherceg megemlékezett az irást Eddynek, aminek a segítségével meg kell találniuk a mérhetetlen Benir-vagyont.

– Hogy jutottál hozzá? – kérdezte Eddy.

– Egészen meseszerű a dolog! – mondta a Nagyherceg. – Algír külvárosában kószáltam, förtelmesen piszkos arabok és elképzelhetetlenül rongyos és düledező házak között. Már akkor elintéztem a dolgot, ami miatt idejöttem és gyorsan lépkedtem, hogy minél hamarabb kijussak ebből a szörnyű városrészről. Egyszerre csak legnagyobb meglepetésemre valaki a nevemen szólított. Borzasztóan meglepődtem. Attól az öreg orgazdától eltekintve, akivel dolgom volt, senki sem ismerhet engem errefelé. Körülnéztem és megpillantottam egy szakállas arabot. Integtettem felém és mosolygott. Egy förtelmes, ütött-kopott viskó küszöbén ült, nekitámaszkodva az ajtófélfának. Nagyon betegnek látszott, mert ahogy integtettem, láttam, hogy még ez a mozdulat is roppant nehezebbre esik. Kutattam az emlékezetemben, de sehogy sem jöttem rá, hogy hol láthattam ezt az embert. Mindamellet odaléptem hozzá.

– Engem szólítottál? – kérdeztem.

– Úgy van, téged szólítottalak, uram! – felelte. – Úgy látom, nem emlékszel már rám!

– Nem tudom, hol láttalak.

– Megértem. Fél évvel ezelőtt még erős és egészséges ember voltam. Emlékezz csak vissza, hogy egy ízben Tangerben kiszabadítottál valakit az útonálló karmai közül, akik meg akarták ölni az illetőt, hogy kirabolhassák. Az a valaki én voltam.

Roppant elcsodálkoztam.

– Te voltál Hassi el Riak?

– Én vagyok! Nem tehetsz róla, hogy nem ismeresz meg. A betegség megváltoztatta a külsőmet. De mégis én vagyok.

– Hát beteg vagy?

– Nagyon beteg vagyok. Azt hiszem, már csak rövid ideig húzom.

– Hát mi bajod?

Az arab vállat vont. Egyszerűen mondta

– Megmérgezték!

– Micsoda? – kérdeztem ijedten. – És ezt te csak így mondod?
– Hát hogy mondjam? – tűnődve és mindenbe belenyugodva mosolygott. – Allah úgy akarta, hogy megmérgezzenek lassan ölő méreggel, tehát megmérgeztek, és én meghalok, ha eljön az ideje.

– Miért mérgeztek meg?

– Hogy megszerezzék a vagyonomat.

Majdnem elnevettem magam. Néztem ezt a koldusrongyokba burkolózott, vályogkalyibában lakó ványadt haldoklót, amint arról beszél, hogy vagyona miatt megölték. Talán észrevette rajtam szavai hatását, mert megszólalt.

– Te most kinevetsz engem, rumi úr. Elhiszem, hogy nevetségesen hangzik az én számból az ilyesmi. De mégis így van. Én nagyon gazdag vagyok. Hatalmas vagyom ura.

Nem feleltem. Mit vitatkozzam itt ezzel a szegény haldokló koldussal. Inkább azon törtem a fejem, hogy az ilyen képzelt milliomosok megsértődnek-e, ha néhány frank alamizsnát dugnak a kezükbe. Minden esetre a zsebembe nyúltam. Észrevettem, és megint eltalálta a gondolatomat.

– Alamizsnát akarsz nekem adni? – kérdezte. – Nincs rá szükségem, uram. Már mondtam neked, hogy én roppant gazdag vagyok.

– Mit kívánsz hát tőlem? – kérdeztem.

Szemembe nézett. Láthatóan összeszedte minden erejét, hogy beszélni tudjon. Aztán halkán mondta.

– Te vagy az egyetlen, uram, aki segítségemre voltál, mikor bajba kerültem. Én ezt most meg akarom hálálni neked, mielőtt meghalok. Rád hagyom örökségül a vagyonomat.

Kezdtém kényelmetlenül érezni magam. A bácsi kétségkívül elmebeteg. De most már nincs mit tennem. Végig kell hallgatnom.

– Talán hallottál már valamit a Benir-gyémántokról! – mondta. – A legtöbben azt hiszik, hogy agyrém, de én tudom, hogy fényes valóság. A nagyapám azok közt volt, akik segítettek Benir sejknek elásni a kincseket. Nyolc ember végezte a kincsek elását, és Benir sejk néhány órával később lesből lelövette mind a nyolcat, hogy rajta kívül senki ne tudhasson a kincs rejtekhelyéről. Nagyapám volt az egyedüli, aki nem pusztult el rögtön. Ott maradt a holttestek között, s a hűvös éjszakában magához tért. Bosszút akart állni Benir sejken, aki meggyilkoltatta leghívebb embereit. Egypár rongykötélék segítségével úgy-ahogy bekötözte súlyos sebeit, aztán papírt és iront vett elő és lerajzolta a kincs rejtekhelyét. Borzasztó kínosan, de sikerült visszavergődnie a sejk táborába. A cédulát ideadta nekem, aki akkor még kisfiú voltam és megesketett, hogy míg el nem érem a férfikort, nem veszem elő s nem is beszélek róla senkinek. Aztán elvonszolta magát a sejk sátráig, lefeküdt a földre, és mikor a sejk kijött a sátorból, ő előhúzta a pisztolyát és egy lövéssel leterítette a sejket. Én teljesítettem nagyapám parancsát és húsz évig magamnál hordoztam a cédulát. Aztán elővettem, de fogalmam sem volt róla, hogy mi lehet a rajta lévő kusza ákom-bákom. Ismét tíz esztendő telt el, míg véletlenül meghallottam egyszer a gyémántok és annak a nyolc embernek a történetét, akik közé a nagyapám is tartozott. Rögtön megértettem, hogy milyen vagyont jelent nekem ez a cédula. Sajnos, nem voltam eléggé vigyázatos és elszóltam magam valaki előtt, akire szükségem volt, hogy segítségemre legyen a kincs feltárásában. Ez a valaki aztán elárult más valakinek, megmérgezték, és mióta magammal tehetetlen beteg vagyok, öt ízben próbálták elrabolni tőlem a cédulát. Nem sikerült, mert nagyon jól elrejtettem. Most már azonban nagyon kevés időm van, és félek, hogy a vagyom gyilkosaim kezébe kerül. Ezt nem akarom. Inkább legyen a tied a kincs, aki jó voltál hozzám. Boldog vagyok, hogy Allah éppen ma erre vezérelt téged. Neked adom a vagyont. Élj vele boldogul, de vigyázz magadra, mert ennek a titoknak a tudójára mindig halál leselkedik. Várj rám egy pillanatig.

Roppant kínosan, erőlködve bement a konyhájába. Olyan sokáig nem jött vissza, hogy azt hittem, talán már meg is halt odabent. Olyan állapotban volt, hogy ezt könnyen feltételezhettem. Végre mégis visszajött. Kezében egy megfakult, borzasztó gyűrött, helyenként véres cédulát tartott. Kezembe nyomta és kért, hogy búcsúzzam el tőle, mert minden perc, amit együtt töltünk, veszélyes lehet rám nézve. Én még most sem akartam hinni, hogy micsoda hallatlan szerencse ért. Otthagyni sem akartam olyan nyomorult állapotban. Kértem, hogy tehessek érte valamit. Elutasított. Azt mondta, hogy ő jobban tudja, rajta semmi sem segít. Hagyjam magára, mert egyedül akar meghalni. Én azonban nem engedelmeskedtem. Nem is nagyon lett volna rá időm, mert az én Hassi el Riakom percről percre gyengült és körülbelül egy fél óra múlva szép csendesen megtért Allahhoz. Szépen lefektettem és most már gyorsan távoztam, mert ha az öreg igazat beszélt, akkor nagyon veszélyes volt ott számomra a légkör. Semmi kedvem sem volt, hogy az övéhez hasonló sorsra jussak.

A Nagyherceg cigarettára gyújtott és befejezte a történetet.

– Semmi okom kételkedni abban, hogy Hassi el Riak története valóság. Miután magam nem tárhatom fel a rejtékhelyet sem fizikailag, sem pedig a lehető veszélyektől való félelmemben, megegyeztem ezekkel a derék emberekkel, hogy velem tartanak és velem együtt kockára teszik a bőrüket a várható haszon fejében. Aztán talákoztam veletek. Szívességet is akarok nektek tenni, hiszen tartozom velem, de meg szükségem is van a karotokra és fegyveretekre. Hát ez az egész. A cédula egyébként itt van, ha kíváncsi vagy rá.

Elővette az ütött-kopott cédulát. Eddy egy pillantást vetett rá és látta, hogy valami tervrajz féle. Bólintott.

– Rendben van, öreg Nagyherceg. Most már benne vagyunk a mókában és végigcsináljuk. Az az érzésem, hogy még nagyon sok pofont fogok lekenni egyik-másik embernek, amíg végzünk az üggyel, de hát úgy szép az élet, ha zajlik. Egy dolgot azonban meg kell mondanom. Nekem ezen kívül is van egy feladatom, amit feltétlenül el kell végeznem. Csak akkor lehetek száz százalékos a tied, ha ezt a feladatot elvégeztem.

A Nagyherceg kíváncsian ránézett.

– Gondoltam, hogy van valami titkod. A magadfajta emberek nem állnak be a légióba minden ok nélkül. Mit akarsz? Kit keresel?

– A Sivatag Démonát!

A Nagyherceg meglepődött

– Hallottam már erről valamit. Egy öreg légionárius mesélt róla, de azt hittem, hogy afféle légiós babona.

– Nem babona. A Sivatag Démona létezik. Én már láttam is. De nagyon szeretnék vele újra találkozni.

– És mi lesz, ha megtalálsz?

Eddy lehajtotta a fejét.

– Azt hiszem, akkor megölöm.

Sokáig hallgattak. Eddy tudta, hogy némi magyarázattal tartozik annak az embernek, aki ilyen őszinte volt hozzá, csendesen mondta.

– A Sivatag Démona nem kísértet. Élő személy. A legnagyobb gonosztevő, aki valaha élt. Bárénekesnő volt Párizsban. Itt ismerte meg a bátyám, aki katonai attasé volt. Beleszeretett a nőbe. Ő pedig kijátszotta. Ellopott tőle egy hihetetlenül nagyszabású katonai iratot. Óriási fontosságú és nélkülözhetetlen irat volt. Még most is az ő birtokában van. Egy egész államot tarthat vele sakkban. Meg is teszi, több mint fél éve alkudozik és egészen pokoli összeget kér érte. Ezt az iratot vissza kell szerezni. Én vállaltam el a feladatot a magam szakállára, mert a bátyám kétségbeesésében öngyilkos lett. Halálával azonban nem hozott helyre semmit. Nekem

kell visszaadni a becsületét. Megpróbálom...

– Úgy... – mondta elgondolkozva a Nagyherceg, akinek az arca egészen különösen elváltozott az elbeszélés alatt. – Szóval a nő Párizsban volt bárénekesnő? Megmondanád, hogy hogyan hívják?

– Violette Army...

– És hogy került ide?

– Megszökött valakivel. Mire a bátyám rájött a lopásra, akkor már eltűnt. Miért kérded? Ismered talán?

A Nagyherceg hallgatott egy darabig.

– Ismerni nem ismerem – mondta aztán –, mert az az érzésem, hogy ezt a nőt nem ismerheti teljesen senki. Csak annyit tudok róla, hogy a feleségem...

Egy pillanatra csend lett. Eddy Tompson úgy érezte, hogy hirtelen megőrült. Idegesen végigsimított a homlokán.

– Hogy volt ez, kérlek? – mondta. – Most nem tudom biztosan, hogy én hülyültem-e meg... de úgy hallottam, mintha azt mondtad volna, hogy...

– Hogy Violette Army a feleségem! Így is van...

– Hát ez pokoli... Nem magyaráznád meg?...

– Nem értem a csodálkozásodat. Az imént, mikor elmesélted a történetet, te magad mondtad, hogy Violette megszökött valakivel a katonai irat ellopása után. Én voltam az, akivel megszökött.

Tompsonra nézett, mintha feleletet várt volna, de miután a légionárius nem szólt, eltűnődve folytatta.

– Nagyon szerettem. Olyan szép és olyan kedves tud lenni, hogy nem csoda, ha mindenkit megszedít. Természetesen fogalmam sem volt a viselt dolgairól és a lopásról sem tudtam. A lokálban ismerkedtem meg vele. Három hónap múlva már útban voltam Afrika felé. Ő velem jött. Én egy marokkói fegyvergyárban voltam mérnök. Két hónapig éltünk együtt. Akkor ellopta a legújabb típusú golyósóró-tervezetet, amit a gyárban rám bízta lemásolás végett. És eltűnt. Egy darabig hajszoltam. Volt időm rá, mert a gyárból természetesen kirúgtak, és csak magas összeköttetéseimnek köszönhetem, hogy nem lett a dologból nagyobb bajom. Kétségbeesve kerestem. Halálosan szerelmes voltam bele. Teljesen lezüllettem és tönkrementem. Zsákhordással, csempészéssel és kisebb-nagyobb szélhámosságokkal tartottam fenn magam. Akkor jött a Hassi el Riak öröksége. Ez új célt adott az életemnek. Sikerült legyőzni magamban az iránta érzett szerelmet. Most már csak gyűlölöm, és ha valóban azonos a Sivata Démonával, és olyan aljas gyilkos, amilyenek mondják, akkor az volna a legszebb napom, amikor összeszoríthatnám a torkán a kezemet.

Amíg beszélt, Eddy furcsa tekintettel nézett el a válla fölött. És mikor befejezte, csendesesen mondta:

– Ez volna a legszebb napod? Hát azt hiszem, akkor ezúttal nincs a dolgoknak nagyobb akadálya. Ugyanis ott áll a hátad mögött.

A Nagyherceg villámgyorsan megfordult, mintha skorpió csípte volna meg. Körülbelül tizenöt lépésnyire tőle vörös hajával, piros rubinfüggőivel ott állt a Sivata Démona. Egy vékony pálmafa törzsének támaszkodott és őket nézte. A Nagyherceg ordítva ugrott előre. A tizenöt lépést két-három ugrással tette meg. Tompson követte, félt, hogy barátját valami szerencsétlenség

éri, mint azokat érte, akik vigyázatlanul a közelébe merészkedtek ennek a félelmetes asszonynak.

Violette Army azonban nem árult el semmiféle támadó szándékot. Csendesen, nyugodtan, szinte szomorúan állt és láthatóan fáradt volt. A Nagyherceg eléje ért és egyszerre meglepődve visszatorpant.

– Ez nem a feleségem! – mondta.

– Mi az, azt akarod mondani, hogy ez nem a Sivatang Démona? – kérdezte Eddy.

– Azt akarom mondani, hogy ez nem Violette Army.

– Hát kicsoda?

– Hm... Egyszer említette, hogy van egy húga... De ez a hasonlóság csakugyan pokoli.

Engem is majdnem megtévesztett...

Most végre megmozdult a lány. Egy lépést tett feléjük és fáradtan mondta.

– Nagyon elfáradtam. Muszáj volt kifújni előbb magam. Azt hiszem, magukat keresem...

– Kicsoda maga, Mademoiselle? – kérdezte Eddy.

– Ennek az úrnak a sógornője vagyok! – a Nagyhercegre mutatott. Egyszer láttam a fényképét és most ráismerek. A nevem Yvonne Army.

– És miért jött most ide?

– Meg akarom mondani maguknak, hogy meneküljenek, mert a nővérem le akarja magukat gyilkoltatni.

Eddy minden ideg feszültsége ellenére elmosolyodott.

– Akkor ő az! Erről ráismerek az említett hölgyre.

– Kérem, nincs idő a tréfára! – mondta fáradtan a leány. – Fogalmam sincs róla, mikor vették észre a szökésemet.

– Hát megszökött?

– Igen. A nővérem idehurcolt magával. Megtetszettem ugyanis Abur sejknek, aki a legszédítőbb ígéretekkel akart magához csábítani. Engem nem csábított a várható anyagi jólét. Irtóztam a gondolattól, hogy egy beduin sejk háremébe kerüljek De Violette, aki pénzért minden aljasságra képes, akivel sajnos egyáltalán nem lehet ellenkezni, keresztülvitte, hogy vele jöjjenek, és minden erejével azon dolgozik, hogy a sejk kezére játsszon!

– Fantasztikus! – mondta Eddy. – A saját testvérét!

– Őt ilyen csekélység nem tartja vissza! – felelte Yvonne. – Cseppet sem szentimentális.

– Mégis megfogom a torkát! – mondta csendesén a Nagyherceg.

– Attól félek, hogy ezt a dicsőséget elveszem az orrod elől! – felelte Eddy és gyönyörködve nézte a lányt. – Hihetetlen, hogy két nő, akik ennyire hasonlítanak egymáshoz, lelkileg ilyen különbözők legyenek...

– Kérem, ne beszéljünk most rólam! – vágott közbe kicsit zavartan Yvonne. – Sokkal fontosabb dologról van szó. A nővérem megtudta, hogy maguk a Benir-gyémántokat keresik, sőt, hogy meglehetősen biztosra mennek. Megegyezett Abur sejkkal, aki elfogja magukat és kényszeríti, hogy árulják el a gyémántok rejtekhelyét.

– Ezt honnan tudja maga?

– Kihallgattam őket. Azonnal elhatároztam, hogy megszököm és értesítem magukat a veszélyről. Nem, ne köszönje, nem egészen érdektelenül tettem. Arra gondoltam, hogy magukkal együtt talán én is megmenekülök. De kérem, ne vesztegessük az időt, mert nem lehet tudni, hogy mikor érkezhettek ide. Csak attól függ, hogy mikor vették észre a szökésemet. Eddy a Nagyherceghez fordult.

– Hát öreg arisztokratám, akkor úgy látszik, komoly a dolog. Jó lesz, ha intézkedünk.

Megfordultak és a lánnyal együtt visszamentek a táborba. Az emberek nyugodtan és semmi veszélyt nem sejtve szórakoztak. A Ragyás, Fanyar Róberttel és Szokolovval kártyáztott,

de egyik sem nyert, mert mind a három teljesen egyformán csalt. A Pribék valami jelentéktelen nézeteltérésből kifolyólag éppen megpofozta Billt, Eisenfuss pedig arról ábrándozott, hogy jó volna strandra menni. Fájdalom, a Szaharában aránylag nagyon kevés a strand, pedig nap és homok volna hozzá elég. Barátai, noha a strand hiányában úgysem fenyegette ilyen veszély, még elvben sem akarták belátni, hogy egy ember minden ok nélkül megfürödjön és határozottan lebeszéltek róla.

– Fiúk – mondta Eddy minden különösebb izgalom nélkül –, azonnal tovább kell mennünk. Ez a hölgy, Mademoiselle Army, akinek idő hiányában most nem mutatlak be benneteket, csak miheztartás végett azt közlöm velem, hogy becsületesebb embereket is felakasztottak már, mint ti vagytok, szóval ez a hölgy hírül hozta, hogy roppant veszély fenyeget bennünket és gyémántjainkat. Abur sejk el akar csípni bennünket, és ha ez sikerül neki, megpróbálkozik, hogy *rábeszéljen* a kincsek rejtékelyének elárulására. Mondják, hogy remek fogásokat tud az emberek megszólaltatására. Hát szóval gyerekek, jó lesz, ha gyorsan pucolunk!

Az emberek felugráltak. Yvonne bámulva tapasztalta, hogy egyáltalán nem izgatottak. Gyorsan kapkodták össze a holmijukat és kettesével felültek a tevékre. Az egyik, leghatalmasabb tevére még Yvonne-t is feltolták harmadiknak, bár kétséges volt, hogy az érzékeny állatok hajlandók-e futni még dupla teherrel is. Eddy minden veszély ellenére jóleső örömmel állapította meg, hogy a lány kénytelen a nyeregben teljesen hozzádőlni, mert másképp okvetlen lecsúszna. Mindamellett igyekezett közömbös hangon beszélni.

– Csak azt szeretném tudni, hogy igen tisztelt nővére, az a bestia, honnan tudhatta meg, hogy mi milyen ügyben járunk?

Yvonne csendesen rázta a fejét.

– Fogalmam sincs róla.

Eddy mélyen elgondolkozott és csak akkor kapta fel a fejét, mikor a túlterhelt tevék nagy rábeszélésre elindultak.

– Reg-lak! Reg-lak!

Az állatok csendes ügetésbe kezdtek. Yvonne félelemtől remegve figyelte a szemhatárt. Körülbelül tíz percig futottak, mikor a lány felkiáltott.

– Ott jobbra! Figyelje csak azt a porfelhőt!

Eddy erőltette a szemét.

– Igen! – mondta csendesen. – Azt hiszem, lovasok.

– Elkéstünk! – sóhajtotta kétségbeesve Yvonne.

– Még talán nem! – Eddy gyorsabb ügetésre nógatta tevéjét, de nem sok eredménnyel. A porfelhő pedig sebesen közeledett. Itt-ott már megcsillant az üldöző beduinok fegyvere. Végül már kivehetőek lettek a fehér burnuszok is.

– Átkozottul gyorsan jönnek! – szögezte le kicsit idegesen a Nagyherceg. – Valósággal nyelik a távolságot.

Ha hátranéztek, már látták a csapat élén vágató, villogó szemű szakállas beduint, amint a feje fölött csóválja hosszú puskáját és vad ordítással ösztönzi gyorsabb futásra embereit.

– Ez Riván, a sejk alvezére! – mondta Yvonne. – Valóságos vadállat.

Tovább futottak, de most már úgyszólván a legkisebb remény nélkül. A lovasok lőtávvolba kerültek, és néhány golyó süvített el az üldözöttek füle mellett.

– Lőnek ránk az átkozott disznók! – csikorgatta a fogát Eddy és igyekezett úgy elhelyezkedni, hogy lehetőleg védje a lányt. Közben megvizsgálta önműködő Lebel puskáját és odaszólt társainak.

– Egy pillanatra sem lassítunk, fiúk! Így futtunkban leadunk egy-két sortüzet, talán sikerül egy kis időt nyerni vele.

Öt puska és öt revolver dördült.

– Nagyszerű! – ujjongott a lány, mikor látta, hogy egyszerre négy beduin fordul ki a nyeregből. Sajnos azonban nem vált be a számításuk. Az arabok úgy látszik olyan parancsot kaptak, hogy ezeket az embereket mindenáron el kell fogni, mert nem törődtek sebesültjeikkel, esetleg halottjaikkal, hanem tovább vágattak a menekülők után.

A távolság pedig egyre fogyott. Ezen már az újabb sortűz sem segített, amely pedig ismét három beduin harcost emelt ki a nyeregből. Eddy és társai kétségbeesett erővel nógatták gyorsabb futásra tevéiket, de hiába. A harcot semmi esetre sem vehették fel üldözőikkel, mert azok olyan számbeli fölényben voltak, hogy egy ilyen próbálkozás valóságos öngyilkosság lett volna.

Megfeszített idegekkel, kidagadt halántékkal, nyergeikben előrehajolva vágattak, mikor egyszerre kiáltás harsant a hátuk mögött. Eddy visszakapta a fejét és látta, hogy két embere a földön hempereg a felbukott teve mellett.

Végük volt. Sem Eddy, sem a Nagyherceg nem áldozta volna fel a földre került Larryt és Fanyar Róbertet. Meg kellett állniuk. Arra gondolni sem lehetett, hogy megkíséreljék a védekezést. A beduinok bekerítették őket, mellüknek szegezve puskájukat. Belenéztek a vadul villogó fekete szemekbe és tudták, hogy minden hiába. Foglyok voltak.

A két embert, aki lezuhant tevéjéről felültették egy vezetőklóra. A jólelkű Eisenfuss odalépett a földön fekvő és vergődő tevéhez, hogy megadja neki a kegyelemlövést. Egy pillanatra közelhajolt hozzá. Meglepődve nézte, aztán füléhez tartotta a revolverét és elsütötte. A derék állat alaposan dolgozott, megérdemelte, hogy ne hagyják sokáig kínlódni.

Ekkor már odalépett mellé egy arab és a revolvere után nyúlt. Eddy látta, hogy nem érdemes védekezni. A többieket is lefegyverezték, aztán közrefogták őket, és a csapat rövidesen megindult Ogla oázis felé.

Komor arccal vágattak a fehér burnuszos lovasok között. Yvonne halálsápadt volt, és Eddy borzasztóan sajnálta. Szerette volna megvigasztalni valahogy a szerencsétlen leányt, de ebben a helyzetben minden vigasztaló szó nevetségesen hangzott volna.

Kisebb megszakítással egész nap mentek. Rettenetes út volt. A hőség elérte a hatvan fokot, és vizük kevésnek bizonyult. Összetapadt a szájuk, ajkuk kihasadozott, és úgy érezték, hogy nyelvük teljesen megdagadt. Yvonne kétszer elájult, és Eddy minden megmaradt vizét arra használta, hogy talpon tartsa a teljesen kimerült leányt.

Estére kelve négy kis homokdomb között ütöttek szállást. Úgy zuhantak a földre, mint akiket a villám sújtott. Még enni sem volt erejük. Látták, hogy a beduinok szoros gyűrűvel veszik körül őket, de ők maguk tudták, hogy ez felesleges óvatosság elfogóik részéről, mert akkor sem tudnának megszökni, ha teljesen magukra hagynák őket. Pillanatok alatt mélyen, szinte ájultan aludtak s még akkor is ólmos fáradtságot éreztek, mikor hajnalra kelve néhány puska lövéssel ébresztették őket és rájuk parancsoltak, hogy folytassák a megkezdett utat.

Déltájban már úgyszólván valamennyien félholtak voltak. Csak három ember tartotta magát valahogy. Eddy, a Nagyherceg és Eisenfuss. Eisenfuss volt a társaság legnagyobb meglepetése. Míg Bill, a kétméteres szomáli néger roskadozott a melegtől és a kimerültségtől, a csenevész könyvelő, állandóan zsörtölődve ugyan, de pompásan tartotta magát.

– Mondhatom nagyszerű dolog! – morogta Eisenfuss. – Még ebédszünetet sem adnak az embernek. A legújabb, hogy állandóan túlórázni kell. Gyönyörű üzleti elvek! Kihasználni az alkalmazottat a végletekig. A fene egye meg, az embernek a szája folyton tele van homokkal!...

Ettől függetlenül azonban nagyszerűen bírta a szörnyű utat. Köpködte a homokot, káromkodott, zsörtölődött, de míg Fanyar Róbert, aki pár évvel ezelőtt nehézsúlyú birkózó volt, szívgörccsel és fulladási rohamokkal küszködött, Eisenfuss könnyedén lovagolt, arab őrével veszekedett, és nem tudni milyen okból, tisztességtelen versennyel vádolta a világ összes

beduinját!

– Vannak még felsőbb hatóságok a világon! – fenyegetőzött. – Majd én megmutatom az uraknak... Így bánni egy becsületos tisztviselővel... Mi az, mi az, megőrült maga? Mit bököd itt azzal a puskatussal?...

Eddy és a Nagyherceg rendkívüli vasfizikumának köszönhetően, hogy még nem esett össze. Eddy még a Nagyhercegnél is, egy árnyalattal jobban bírta az iramot. Tudta, hogy társai és különösen ez a szegény lány csak addig tartják magukat, amíg ő el nem veszti kedélyét. Yvonne különben is most másodszor tette meg ezt a rettenetes utat, három napon belül, hiszen odafelé menet, hozzájuk már agyonhajszolt egy lovat. Elfehéredő szája azonban még így is mosolyra húzódott néha Eddy egy-egy erőltetett viccén, aki mindenáron azon igyekezett, hogy megmentse őket a kétségbeeséstől.

– Hja fiam – mondta a Nagyhercegnek –, nem lehet az embernek olyan könnyen megszökni a feleségétől! Látod, most fegyveres kísérettel cipeltet vissza! Hiába, a szerelem nagyon szép dolog.

– Különösen mióta megint ilyen jó parti lettem. A gyémántok roppant előnyösen hatnak a székszepelemre.

– Apropó gyémántok! – fordult arab kísérőjéhez a mellettük lovagló Eisenfuss. – Mondja csak apuskám, nincs véletlenül egy újságja? Szeretném megnézni, hogyan zárult a tegnapi gyémánttőzsde... Ne böködj, mert orrba rúglak, te szakállas disznó!...

– Phü! – sóhajtott fel a Pribék és félájultan törölgette verejtékes homlokát. – Nem lehet kibírni ezt az átkozott hőséget.

– Dehogynem lehet! – vigasztalta Eddy. – Gondolj csak arra, mennyivel kellemetlenebb lenne, ha az ügyeid kiderülnének, és most a hűvösön ülnél!

– Szép kis vigasz! – szólalt meg mellettük a Ragyás.

– Ez rád nem vonatkozik – felelte jókedvűen Eddy. – Ha téged sikerülne elcsípni az amerikai hatóságoknak, te nem sokáig ülnél a hűvösön. Mondják, hogy a villamosszék...

– Hagyjuk ezt a témát, ha szabad kérem! – mondta idegesen Ragyás.

– Kérlek, kérlek... Nem akartalak megbántani! – felelte Eddy és a keservesen lihegő Alberthez fordult.

– Na fiam, most a te szereped következik. Te értesz a nőkhöz. Itt most lesz egy, akit jó volna megfőzni. Szép, gazdag, egészen nekem való eset.

– Köszönöm... – hörögte Albert és megtapogatta a torkát – Nem nagyon szeretem, ha álmomban meggyilkolnak. Lehet, hogy ez túlérzékeny természetre vall, de hát én már ilyen vagyok...

– Halló, úgy látszik, megérkeztünk! – kiáltotta el magát Szokolov, aki eddig sötét arccal magába merült és nem folyt bele a társalgásba.

Csakugyan feltűnt néhány pálma és a pálmák mögött zöldellő oázis. Lovasokat is láttak, és a távolban sátrak fehérlettek.

– Legfőbb ideje! – morogta elégedetlenül Eisenfuss – Úgyis panaszt akarok tenni a direkciónál ezért a piszok eljárásért...

Kísérőik arab szokás szerint puskalövésekkel adtak jelt. Lovasok vágattak eléjük, és a levegőt percekig ordítás és lövöldözés töltötte be. A foglyokat leszállították tevéikről és egy hatalmas közös sátorba vitték őket. Eddy, aki azt hitte, hogy Yvonne-t azonnal elválasztják tőlük, meglepődve látta, hogy a lányt egyelőre legalább, de otthagyják velük.

Nem kötözték össze őket, de sátor körül állandóan legalább harminc beduin cirkált. Kis idő múlva két burnuszos, szakállas ember lépett be hozzájuk. Ennivalót és vizet hoztak. A szomjhalálhoz közelálló társaság valósággal rávetette magát a régimódi kecsketömlőkben

kotyogó, nem túl hideg italra.

Aztán ettek, újra és újra ittak és mikor végre magukhoz tértek egy kicsit, cigarettára gyújtottak és megpróbálták végre átbeszélni kétségtelenül veszélyes helyzetüket.

Azt természetesen tudták, hogy a Sivatag Démonát és Abur sejket főleg a gyémántok érdeklik. Sem az asszonynak, sem a sejknek nincs velük személyesen semmi különösebb bajuk. Legalábbis ez a valószínű. Nekik sem kell más, mint a kincs rejték helyét mutató cédula.

– Hát fiúk – mondta a Nagyherceg –, meg kell most beszélnünk, hogy mit tegyünk. Én a magam részéről természetesen kitartanék a végletekig és nem adnám oda a cédulát de a ti életetekkel nem rendelkezem. Ti mondjátok meg, hogy mihez tartsam magam.

– Én a magam részéről szintén azt mondom, hogy tagadjuk meg a cédula átadását – mondta Eddy Tompson –, de attól tartok, hogy úgy is átkutatnak és akkor megtalálják.

A Nagyherceg mosolygott.

– Efelől megnyugtathatlak. A cédulát úgy elrejtettem, hogy nincs az a körmönfont rabló, aki megtalálja. – Óvatosan kinézett a sátor nyílásán és halkán folytatta. – Pedig igazán egyszerű rejték hely. Csodálkozni fogtok, ha megmondom, hogy...

– Ne mondj semmit! – vágott a szavába Eddy. – Nem titok az, amit egy embernél több tud. Tanácsosabb, ha magadban tartod.

– Rendben van! – egyezett bele a Nagyherceg. – De azt még nem döntöttük el, hogy megkíséreljük-e megmenteni az életünket a gyémántok árán?

– Nem mentjük! Nem adjuk a gyémántokat! Eleget kínlódtunk érte! – hangozott minden oldalról.

Csak egy ember hallgatott. És a következő pillanatban egészen váratlan dolog történt. A kicsi, vékony, alapjában véve békés természetű Eisenfuss felugrott, és több mint négy méter távolságból, valósággal úszva a levegőben, rávetette magát erre az egy emberre.

Az illető Larry volt.

VI. FEJEZET

Egy cégvezető rendkívül sajnálta, hogy nem gyilkolt. Több szakértő ezért megvetéssel sújtja. Megígéri, hogy legközelebb ügyesebb lesz. A részvényesek rosszul állnak, elcsattan néhány pofon. Sajnos, csak elvben. Albert megteszi, amit a társadalom elvár tőle. Legszebb öröm a káröröm.

A váratlan fordulat megbénította a jelenlévőket. Egy pillanatig dermedten állt mindenki és értetlenül nézte Eisenfusst, amint hörögve az erőlködéstől azon igyekszik, hogy ellenfele ne tudjon kiszabadulni a fojtogató szorításból. A zömök, rettentően széles vállú és bivalyerős Larry azonban csakhamar lerázta magáról a kis sovány könyvelőt. Eisenfuss ettől a mozdulattól a sátor legtávolabbi sarkába repült, de mintha megveszett volna, káromkodva és fogcsikorgatva ismét ráugrott Larryre. Sikerült újra elkapnia a torkát és teljes erejével belecsimpaszkodott. Csak akkor engedte el, mikor Larry villámgyors, de borzasztó erejű ütést mért az állkapcsára. Eisenfuss csontja megreccsent, elengedte ellenfele torkát és elvágódott.

Mire a többiek magukhoz tértek a meglepetésből, és megmozdultak, hogy odasiessenek, a nagy lármára már berohantak a beduinok is. Ordítottak valamit Larrynek, és Larry arabul válaszolt nekik. A többiek egyre növekvő csodálkozással hallgattak. Az arabok aztán közrefogták Larryt és kicipeltek a sátorból.

A váratlan incidens után sokáig csend volt. Yvonne gondolt rá először, hogy segítségére siessen a még mindig ájultan fekvő Eisenfussnak. Vizes ruhával dörzsölte az arcát, mire csakhamar kinyitotta a szemét. Ekkorra már Eddy is odasietett és megitta. Eisenfuss megdörzsölte az állát, révedezve körülnézett, aztán lassan lábra állt. Kicsit tántorgott még, de csakhamar magához tért. A többiek kíváncsian körülállták, és Eddy azonnal faggatni kezdte:

– Hát tebeléd mi ütött, hogy nekirohantál annak az embernek?

Eisenfuss csodálkozva nézett rá.

– Okos ember létedre még mindig nem tudod? Hiszen azt hittem, hogy te is gyanakszol rá!

Eddy bólintott.

– Rövid ideig gyanakodtam is. De aztán nem találtam semmiféle támpontot és így...

Eisenfuss rekedten nevetett.

– Nem találtál támpontot? Remek! Hát azért a Sherlock Holmes jobb detektív volt nálad. Hiszen a támpontok kiszúrhatták volna a szemedet. Ez az ember eladott bennünket. Ő volt az, akitől a Sivetag Démona a ránk vonatkozó értesüléseit szerezte. Neki kevés volt a tíz százalékos részvényérdekltség.

– Mikor lett neked gyanús?

– Akkor, amikor neked. Mikor a Sivetag Démona a dombok mögött lesett ránk, és te elindultál, hogy felderítse a rejtekhelyéről. Larry akkor hangosan utánad kiáltott.

– Úgy van! Figyelmeztetni akarta a veszélyre a nőt!

– Egyrészt! Másrészt pedig tudtára akarta adni, hogy te vagy az! Nekem azonnal feltűnt, hogy ő, aki mindig a keresztneveden szólított, ezúttal a vezetéknevedet kiáltotta. Akkor nem értettem a dolgot, csak csodálkoztam, mert megszoktam, hogy kollégák, ha amúgy is tegezhető viszonyban vannak, a keresztnevükön szólítják egymást. Aztán mikor később eszembe jutott, amit az öcséddel kapcsolatban mondtál erről a nőről, akkor rögtön megértettem, hogy miért kiabálta utánad, hogy „Tompson, gyere vissza Tompson”. Akarta, hogy a nő meghallja a nevedet.

Az Eddy névvel nem sokat ért volna.

– Óriási nagy ember vagy, Eisenfuss!

– Hagyjuk ezt, ha szabad kérnem! Énnekem ebben a vállalkozásban részvényérdekeltségem van, tehát nem közömbös, hogy a vállalat körüli harcok merre dőlnek el. Ettől a pillanattól kezdve állandóan megfigyeltem Larryt. A te gyanúd csakhamar elaludt, mert hiszen neked csak az nem tetszett, hogy ez az ember utánad kiáltott. Hogy hogyan kiáltott, azt észre sem vetted. Sokáig nem árulta el magát semmivel. Mikor azonban ez a hölgy itt – Yvonne-ra mutatott – megérkezett és azt tanácsolta, hogy meneküljünk, észrevettem, hogy Larry barátunk húzza az időt. Háromszor is elejtette a bardáját. Pizsmogott a felszerelésével. Ottfelejtette a puskáját, szóval úgy viselkedett, mint akinek rettentő sok ráérő ideje van. Nos aztán még jobban szemmel tartottam. Megkezdődött a menekülés. Jöttek a beduinok. Nem volt valószínű, hogy meg tudunk menekülni, de Larry biztosra akart menni. Lehet egyébként, hogy ez volt az utasítása. Tény, hogy pont az ő tevéje dőlt ki először. Ez ugyan lehetett volna véletlen is, én tehát, mikor odamentem a földön fetregő állathoz, hogy megadjam neki a kegyelemlövést, gyorsan megnéztem, nincs-e rajta valami áruló nyom...

– És? – kérdezte izgatottan a Nagyherceg.

– Volt. Késszúrás volt a lapockáján. Olyan széles, mint egy rohamkés pengéje. Ettől dőlt ki a teve és nem a fáradságtól.

Eisenfuss diadalmasan nézett körül. Minden arc feléje fordult. A szemekben lázas izgalom csillogott. A könyvelő határozottan élvezte, hogy a közérdeklődést sikerült teljes egészében magára irányítani.

– Folytasd! – kérte Szokolov remegve az izgalomtól.

– Folytatom. Lelőttem a tevét és úgy tettem, mintha nem vettem volna észre semmit.

Magamban azonban ezt mondtam: „Hektor, itt meghamisítják a főkönyvet.”

– Ki az a Hektor? – kérdezte Albert meglepődve.

– Természetesen én. Ez a keresztnevem. Nem tudátok?

– Hektor, az kutyanév! – állapította meg a Pribék.

– Kutyanév az a hülye fejed! – mondta dühösen Eisenfuss.

– Bocsánat... – vitatkozott a Pribék – nekem volt egy ku...

– Fogd be a pofád, Pribék, mert megdorgállak! – vágott közbe a Nagyherceg. – Most fontosabb dolgokról van szó. Folytasd... izé... Hektor!

– Nem akartam még szólni... – folytatta Eisenfuss – azt akartam, hogy előttetek árulja el magát.

– És elárulta? – kérdezte kíváncsian Bill, a néger.

– Hát kegyed hülye? – fordult hozzá idegesen Eisenfuss. – Hiszen csak a vak nem látta, hogy mikor az imént mindenki arra szavazott, hogy ne adjuk oda a rejtkehelyéről készült tereprajzot, Larry volt az egyetlen, aki hallgatott! Miért tette ezt, tisztelt közgyűlés? Mert neki az lett volna a legkellemebb, ha ez a beduin vezérigazgató minél hamarabb kezébe kaparinthatja a cédulát. Úgy látszik, igen nagy százalékig van érdekelve az ügyben.

Nagy csend volt. Aztán Eddy odalépett Eisenfushoz és megszorította a kezét:

– Gratulálok öregem! – mondta. – Ezt zseniálisan csináltad!

– Egy nagy detektív veszett el benned! – tette hozzá a Pribék. – A kutyanévet ünnepélyesen visszavonom.

– Maga hallgasson! – felelte mérgesen Eisenfuss. – Nem fogadok el semmiféle elismerést az olyan embertől, akivel még vöröspecsenyét sem lehet játszani, mert még abban is csal!

– Hát lehet, hogy a banksikkasztás becsületesebb dolog... – kezdte a Pribék, de Eddy rájuk mordult:

– Ne veszekedjeteK folyton, mert beverem a fejeteKet. Én még életemben nem láttam ilyen embereket. Torkunkon van a kés, és nektek egyéni nézeteltéréseitek vannak.

– Ő kezdte!

– Nem igaz kérem, maga kezdte!

– Vigyázzon magára, mert kiverem néhány fogát!

– Csak jöjjön ide, hát hasba rúgom!

– Kérem uraim, könyörgöm... – Yvonne állt eléjük. Könnyes volt a szeme és kétségbeesve nézte a dühös embereket. – Mi borzasztó helyzetben vagyunk. Én tudom. Hetek óta élek a beduinok között és láttam, hogy milyen emberek. Ezek nem ismernek kegyelmet, de ha ismernének is, sajnos, itt van a nővérem. Ő rosszabb, mint száz beduin. Ne veszekedjenek hát, hanem határozzák el, hogy mit tesznek. Minden perc drága...

– Magának igaza van, Yvonne! – mondta halkán Eddy. A többiek megfigyelték, hogy mindig megváltozik az arckifejezése és valósággal ellágyul a hangja, ha a lánnyal beszél. – Teljesen igaza van, de mi nem sokat intézhetünk beszélgetéssel. Különben is mit beszélhetnék meg?

– Azt, hogy adják oda azt a cédulát, ha kérik!

– Hogy gondol olyat! Azt a hatalmas vagyont odaadni?!

– Az a hatalmas vagyon a maguk számára semmivé válik abban a pillanatban, amikor maguk meghalnak. Halott emberek semmit sem érnek bármilyen vagyonnal is. Hát az életük nem értékesebb?

Eddy hallgatott egy pillanatig, aztán lassan Yvonne-hoz lépett és csendesen mondta:

– Nézze meg ezeket az embereket, Yvonne! Furcsa társaság így együtt, és a világ bármely bírósága gondolkozás és kihallgatás nélkül nyugodtan kiszabhatna rájuk vagy százötven évi fegyházat. Nem volnának túlfizetve. MindamelletT ezek az emberek csak bizonyos szempontból tiszteletreméltók. Tudniillik mindegyik külön-külön férfi a talpán, és véletlenül sem találna köztük egyetlen gyávát sem. Sokkal kisebb dolgokért is kockáztatták már az életüket, mint ez a vagyon. Ne kívánja hát, hogy éppen most legyenek gyávák. Nem adjuk be a derekunkat semmiféle fenyegetésre, sem pedig kínzásra. Így van gyerekek?

– Persze hogy így – felelte mogorván Szokolov, és a többiek bólintottak.

Yvonne tehetetlen mozdulatot tett.

– Hát, akkor nincs több szavam...

Még mondott volna valamit, de ekkor léptek hangzottak fel a sátor előtt.

Valaki felrántotta a bejáratot fedő függönyt, és az így támadt nyíláson keresztül belépett a sátorba Abur sejk és a Sivatag Démona.

Néhány pillanatig csend volt. Az emberek bámulva nézték ezt a félelmes hírű asszonyt. Fantasztikus volt a hasonlóság a két nővér között, de Violette egy árnyalattal még Yvonne-nál is szebb volt. Bronzvörös haja aranyosan csillogott, szája mosolygós volt, keze ápolT és finom, egész lényén mintha valami nagy szelídség áradt volna el. Mintha egy légynek sem tudna ártani. Ez a benyomás azonban csak addig tartott, amíg a szemlélő bele nem nézett mindig villogó, szikrákat szóró, zöld szemébe. Ez a szem szenvedélyes, vágyaiban gátakat és akadályt nem ismerő, ha kell, könyörögni és ha kell, gyilkolni tudó ember szeme volt. Túlfűtött temperamentuma egy pillanatnyi nyugtot sem hagyott neki, állandóan fel-alá járt, lovaglókorbácsát suhogtatta és ideges mozdulattal emelte szájához sűrű időközönként a

cigarettejét.

Egy pillanatra megállt a Nagyherceg előtt és barátságosan rámosolygott.

– Jó napot kedvesem! – mondta. – Örülök, hogy újra látom! Megvallom őszintén, rövid ideig azt hittem, hogy öngyilkos lesz. Boldog vagyok, hogy erős volt. Sajnos, ezt nem mondhatom mindenkire. A férfiak alapjában véve gyengék és igen könnyen kétségbeesnek. Az utóbbi időben sok férfinak lettem a végzete. Ne gondolja, hogy tetszelgek ebben a szerepben. Engem tulajdonképpen két érzés kerget. A vagyon utáni vágy és a bosszú. Aki valaha is megbántott a legcsekélyebben is, azon bosszút álltam. Az utóbbi időben határozottan végzetszerű szerepet töltöttem be. El is neveztek a Sivata Démonának és...

– Bocsánat, hogy közbevágok... – szólalt meg hirtelen a Nagyherceg. – Tudom, hogy nem gentlemanlike megszakítani egy hölgy mondatát, de rendkívül kíváncsi vagyok, meddig óhajt még untatni ezekkel az izékkel... ezekkel a pajkos történetekkel?...

– Ó, hát untatom? – kérdezte Violette halvány mosollyal.

– A legnagyobb mértékben! Szeretném tudni, hogy miért mondja el nekem a viselt dolgait.

– Őszintén szólva meg akarom félemlíteni.

– Ez nem fog sikerülni!

– Talán mégis. Ez nagyon egészséges volna magára nézve. Mégis csak a férjem volt és nem vétett ellenem különösebben. Helyesen tenné, ha nem hívná ki a haragomat, hanem szépen ideadná azt a tervrajzot!

A Nagyherceg gálánsán meghajolt:

– Nagyon köszönöm a figyelmét. De nem tehetek semmit. Amint látja, nekem társaim vannak és félek, hogy rossz néven vennék, ha önző célokból megkárosítanám őket.

– A társai is jobban járnának, ha ideadná a cédulát. Rájuk sem vár itt valami aranyélet.

– A társaim nem szívbjajosak, asszonyom!

– Azt rögtön meglátjuk... – hirtelen odaállt a Pribék elé. – Mit tenne ön például, ha négy beduin megfogná és tüzes cserepeken hengergetné végig?

A Pribék gondolkozott egy pillanatig.

– Azt hiszem – mondta aztán komoly arccal –, hogy szó nélkül szembeköpném a hozzám legközelebb állót. Mondják, hogy a beduinok az ilyesmire roppant kényesek.

Violette-nek egy pillanatra torkán akadt a szó. Aztán megfordult és odalépett Eisenfusshoz, a társaság legkevésbé marcona és hihetőleg a legkönnyebben megfélemlíthető tagjához. Hideg hangon kérdezte:

– És maga mit tenne, ha megvakíthatnám?

– Tapogatózva járnék ezentúl! – felelte még hidegebben a könyvelő.

Violettenek ökölbe szorult a keze, de még egy próbát tett. Találomra Albert elé lépett. Jóformán rá sem nézett, mikor megkérdezte:

– Mit gondol, kellemes lehet az, mikor az embernek hosszú tűket szúrnak a körme alá?

Elkészült rá, hogy hasonló fölényes, sőt hetvenkedő választ kap, mint eddig kapott. Annál meglepőbb volt a parkett-táncos váratlan felelete.

– Ezt nem volna szíve megtenni velem! – mondta Albert valami bámulatosan puha, szinte selymes hangon.

Violette tágra nyitotta a szemét.

– Mi?... Mit beszél?... Mím nem volna?

– Szíve!

A Sivata Démona elnevette magát.

– Szívem? Nekem szívem? Maga megőrült, fiam! Hát a rólam szóló történetekből még

nem állapította meg, hogy nekem nincs szívem?

Albert olyan hangon felelt, amittől annakidején briliánsfüggők hulltak ki idős, amerikai milliomosnók füléből.

– Szerelmes embert nem érdekelnek az ilyen szóbeszéddek!

Violette felkapta a fejét.

– Kicsoda szerelmes?

– Én! – Magába!

– Maga megőrült!

– Úgy van! – felelte Albert. – Megőrültem!

A többiek megkövülve figyelték a jelenetet. Violette tulajdonképpen csak most vette szemügyre az előtte álló fiatalembert, aki (ezt nem lehet elvitatni tőle), nagyon csinos fiú volt. Magas, karsú, széles vállú, ábrándos, fekete szemekkel, gesztenyebarna, a halántékon egy egész keveset őszülő hajjal, igazi szépfiú volt, afféle nők bálványa és még veszedelmesebbé tette, hogy ezt mind tudta magáról.

Violette meglepődve, de némi elismeréssel nézte. A hely és az idő igazán nem alkalmas efféle vallomásokhoz, de... a hang nagyon őszinte volt és... hm... ez a selymes barna kis bajusz, egészen csinos.

– Mit beszél itt maga összevissza? – kérdezte kissé bizonytalanul. – Miféle trükk ez?

– Nem trükk – felelte egy rajongó örült lelkesedésével Albert. – Szeretem magát! Ez csak nem meglepő! De magának igaza van. Merészség volt tőlem ezt most bevallani. És itt, mindenki előtt. Belátom, hogy ízléstelenség volt.

Elfordult és szinte oda sem figyelve, mintha zavarában és szórakozottságában tenné, kellemes baritonján dúdolni kezdte:

*„Azt se bánom, ha életem az ára,
Jöjj el hozzám egyetlen éjszakára!”*

Violette felkiáltott és megragadta Albert karját:

– Mi ez? Honnan veszi ezt a dalt? Hiszen ez az én...

Nem fejezte be a mondatot. Várakozásteljesen nézett Albertre, aki csodálkozva felelt:

– Mit nem ért ezen? Ez a kedvenc dalom. De ha kellemetlen magának, nem éneklek ezentúl.

– Dehogy... dehogyis... – mormogta Violette valami különös mosollyal – csak énekeljen, amikor kedve tartja... Majd... majd később beszélni akarok magával.

Visszafordult a többiek felé.

– Végezzünk, uraim! Más üzleti vállalkozásaim is vannak, s a kitűnő Abur sejk is elfoglalt ember. Nincs időnk ilyen bagatell ügyekkel túl sokat foglalkozni. Holnap reggelig gondolkozási időt adok. – Visszafordult Albert felé. – Ezt a kíméleti időt is magának köszönhetik a társai! Remélem, magának több esze lesz, mint nekik, és igyekeznek rábírni ezeket az eszeveszetteket, hogy jobb belátásra térjenek.

Megfordult és kifelé indult.

Csak kifelé menet vett tudomást a hűgáról, aki a sátor egyik sarkában kuporgott. Egy pillanatra megállt előtte és villámló szemmel nézte.

– Te kis hülye liba! – mondta halkán és keményen. – Hát ki akartál játszani? Engem? Még

mindig nem ismeresz? No, majd megismeresz ezután! Csak maradj itt most ezekkel. Majd holnap veled is számolok!

Míg beszélt, lovaglókorbácsával a csizmáját csapkodta. Most úgy látszott egy pillanatig, hogy az ismét felemelkedő korbács lesújt a lányra, de a közelben álló Eddy szeme akkorát villámlott, hogy még Violette Army is visszahőkölt tőle. Hirtelen megfordult és kisietett a sátorból.

Abur sejk még benn maradt egy pillanatig. Barátságosan rámosolygott a társaságra és egy európai művelt modorában megszólalt:

– Végtelenül sajnálom uraim, hogy kénytelen vagyok terhükre lenni. Sajnos azonban vannak dolgok, amikben nem értek tréfát. Ilyenek például a hitvány anyagiak... Ha ellenkeznének, igen kínos halállal fognak meghalni. Ez a Larry azt a felvilágosítást adta nekem, hogy maguk eldugták a cédulát. Adják szépen elő. Nincs értelme az ellenkezésnek.

Jeges csend fogadta a szavait. Csak Eisenfuss arcán látszott, hogy szeretne valamit mondani. A sejk észrevette és hozzáfordult:

– Óhajt valamit?

– Csak azt szeretném megkérdezni kedves vezérigazgatóm, nem adhatna-e néhány újságot, melyben a tőzsdei árfolyamok is benn vannak. Persze csak ha vállalatának alapszabályai nem tiltják, hogy gyilkosság előtt udvariasak legyenek.

– Sajnálom, de nem teljesíthetem a kívánságát. Nincsenek lapjaim.

– Én is szeretnék valamit kérdezni! – szólalt meg hirtelen Eddy. – Nem tudja véletlenül, mi történt az audzsillai erődítmény tagjaival, akik magához igyekeztek?

A sejk arca elkomorodott.

– Sajnos, semmi jót nem mondhatok. Szegényeket üldözőbe vette és elfogta egy század szaharián. Néhányan ugyan kivágták magukat és elértek ide, de olyan rossz állapotban voltak, hogy nem tudva nézni szenvedéseiket, kénytelen voltam néhány golyóval megkönnyíteni az elmúlásukat.

– Ördög! – hörögte Eddy és mozdulatot tett, hogy rávesse magát a sejkre, de visszadöbbsent a hirtelen előreszegezett revolver előtt.

– Vigyázzon, fiatalember! Másodperceken múlhat az élete.

Eddy leköpte. A sejk arca bíborvörös lett, és úgy látszott, hogy rögtön elsüti a pisztolyát. De aztán nagy erővel lecsillapította magát. Halk szavára néhány beduin lépett be.

– Kötözzétek meg valamennyit! – adta ki a parancsot Abur. – Aztán motozás! A legcsekélyebb papírszelet is érdekel.

Kiment. Pillanatok alatt összekötötték őket olyan szorosan, hogy a kötelek a húrukba vágtak. Természetesen Yvonne sem volt kivétel. A motozás persze eredménytelenül végződött, és a beduinok szitkozódva távoztak. Mikor magukra maradtak, sokáig csend volt, aztán lassan, vontatottan megszólalt a Pribék:

– Gyerekek... Talán mégis oda kellene adni...

Mindannyian meglepődve néztek rá.

– Te?... Pont te?... – kérdezte Eddy. – Mindenkiről inkább hittem volna, hogy elveszti a bátorságát, mint rólad...

– Tévedsz! Én nem vagyok gyáva... Én csak azért... – zavart oldalpillantást vetett Yvonne-ra. – Ez a szegény lány jót akart velünk. Sokat kockáztatott értünk... Az a bestia biztosan meg fogja kínozni... Hát úgy gondoltam, hogy ha ezzel megmenekülne a szenvedéstől szegényke... izé...

Ügyetlen mozdulatot tett és elhallgatott. Eddy lassan felemelkedett fekvő helyzetéből, már amennyire kötelékei engedték, és kínos erőlködéssel közel hajolva a Pribékhez, megcsókolta

a vén rablógyilkos borostás pofáját.

– Ne csináljuk ezeket a hülyeségeket, kérem! – hördült fel Pribék. – Különben sem tudok védekezni... Nem kell kihasználni, hogy össze vagyok kötözve... Elfogadják az ajánlatomat?

– Igen! Természetesen! – hangzott minden oldalról. Szokolov sötét pillantással még külön hozzátette: – Eddig sem voltunk milliomosok, mégsem haltunk éhen... Ezután sem fogunk...

Nyugodt mozdulattal elfordult, tovább rágta a szájában lévő bagót és sűrűn köpködött.

– Én azonban nem fogadom el az ajánlatot! – mondta Yvonne, mikor legyűrte meghatottságát. – Semmi esetre sem fogadom el. Különben is kijátszanák magukat.

Megígérnének mindent, és éppen olyan sorsra jutnék mint így... Higgye el, nem érdemes...

– És én nem is egyezem bele! – hangzott egy hang a háttérből. Albert volt. Róla egészen megfélemeztek a torlódó események miatt. Most egyszerre felderült az arcuk. Hiszen még nem veszett el semmi.

– Nem egyezel bele? – kérdezte Eddy.

– Nem! Hogy képzeled. Hogy az én vagyonom egy nő kezébe jusson? Az én pénzem? Egy nőnek? Hát mi vagyok én? Kisülne a szemem a szegénytől, és soha többé nem mernék megjeleni a Montmartre-on. Én csak kaphatok gyémántot a mamuskáktól fiam és nem adhatok...

Eddy ránézett.

– Neked valami terved van, Albert! – mondta – Mit akarsz tenni?

A parkett-táncos vállat vont.

– Persze, hogy tervem van. Hát mit gondolsz, privát passzióból főztem az előbb a nőt? Vagy azt hitted hogy tényleg beleszerettem?

– Nem... ezt nem hittem... – mondta kicsit zavartan Eddy. – Csak éppen arra gondoltam...

– Hogy a saját bőrömet akarom megmenteni! És titeket a vízben hagylak. Szégyellj magad!...

– Bocsáss meg... Csakugyan csalódtam benned. De nem tudom elképzelni, hogyan segíthetnél?

– Azt egyelőre én sem tudom. De majd rájövök, ne félj. Nekem csak az a fontos, hogy egyedül maradhassak a macskával. Hiszen már most is egészen puhára van főzve. Legyetek nyugodtak, a kezemből fog enni...

Magabízóan mosolygott.

A többiek szinte irigykedve nézték. Nem lehet rossz, ha valaki így tud bánni a nőekkel. Albert arca nyugodt volt, gögös és unott. Teljesen biztos volt a dolgában.

– Kérem... Monsieur... – szólította meg bátortalanul Yvonne. – Ne bízza el nagyon magát! Violette nagyon okos és nagyon bizalmatlan.

– Az okos nők dőlnek be a legkönnyebben az ilyen szép és buta fiatalembereknek, mint én vagyok! – felelte nyugodt és fölényes őszinteséggel Albert. – Csak bízza rám. A maga nővére nem kapja meg a gyémántjainkat, sőt, ha nagyon akarnám, még egy kis készpénzt is kaphatnék tőle. – Kicsit kesernyésebben tette hozzá: – Az ellenállhatatlan Albertet nem kell félteni.

– Majd meglátja, hogy Violette átlátott a szitán és nem áll többet szóba magával! – makacskodott Yvonne.

Ebben a pillanatban félrehúzódott a függöny, és egy arab lépett a sátorba. Egyenesen Alberthez ment, kioldozta a kötelékeit és intett neki, hogy kövesse. Albert jókedvűen hunyorított Yvonne-ra és elindult. A kijáratnál megállt egy pillanatra és kicsit fanyarul mondta:

– Sokan mondták már rám, hogy züllött és lelkiismeretlen ember vagyok. Sok becstelenséget követtem el már nőekkel szemben. Most vezekelni akarok egy kicsit. Ha egy újabb

becstelenséggel megmentem kilenc ember életét, akkor talán... majd... leírnak a... számlámról odafent is valamit... Nem gondolod, Eisenfuss?

Eisenfuss a meghatottságával küzdött, alig tudta kinyögni:

– Hát... nem vagyok jártas a mennyei könyvelésben, de az az érzésem, hogy húsz százalék kasszakontót mindenesetre kapsz majd odafent...

Albert távozása után sokáig csend volt. Az emberek kicsit kedvetlenül néztek maguk elé. A Nagyherceg törte meg végre a csendet.

– Az életével játszik! – mondta és kifelé intett. – Ha az a átlát a szitán, akkor nem lesz könnyű halála.

Eddy bólintott.

– Eddig utáltam azokat az embereket, akiknek a haja fényesre van lenyalva, és életük felét a tükör előtt töltik. Most ünnepélyesen belátom, hogy nem szép dolog az általánosítás és az előítélet.

– Én remélem, hogy sikerül neki a dolog! – mondta Szokolov. – Csak az a gazember Larry bele ne köpjön a dologba.

– Bizony, jobban is megszorongathattad volna a torkát! – mondta Eisenfussnak Bill.

– Sajnos nincs olyan nagy gyakorlatom a gyilkosságokban, mint magának!

– Ahhoz nem kell gyakorlat, csak egy kis lelkielő! – mondta a Pribék.

– Majd leckéket veszek magától! – felelte dühösen a könyvelő. – Maga a professzora ennek a tudománynak!

– Csak vigyázzon, hogy ne magán mutassam be a tudományomat! – morogta a Pribék.

– Hát abbahagyjátok végre? – mordult rájuk Eddy.

– Vegyék tudomásul az urak, hogy elvben mindkettőjüket megpofoztam. Kötelékeim, fájdalom, meggátolnak benne, hogy gyakorlatilag is kielégítsem ezt a vágyamat. És most csend legyen!

A képletesen megpofozottak elhallgattak. A csendet senki sem zavarta meg egészen addig, míg egy vékony szelet papír és egy rohamkés nem csúszott be a sátor fala alatt, egyenesen a Nagyherceg könyöke alá.

VII. FEJEZET

A részvények árfolyama javul valamit. Albert életében először fizet. Eisenfuss elhatározza, hogy adócsalást követ el, de belátja, hogy egy szomáli néger is tehetségesebb, mint ő. Felmondja az állását és végkielégítést kér.

„Figyelem apuskák! Csak egy percnyi időm van. Kövessétek az utasításaimat és ne ellenkezzetek! Valamennyiőtök megmenekülése függ tőle. A spiné már teljesen puha, tehát legveszélyesebb ellenfelünknek néhány órán keresztül nem lesz ideje figyelemmel kísérni benneteket. Tegyétek magatokat szabaddá. Ott a kés. Ha hátul felhasítjátok a sátor ponyváját, két percen belül a lovakhoz értek. Azon az útvonalon csak egy ór van. Azt majd a Pribék megfojtja. Rohanjatok és ne törődjete velem. Engem úgysem menthettek meg. A macska nagyon csinos, tehát nem is csinállok olyan rossz üzletet. Utolsó óráim mindenesetre kellemesek lesznek. Eddigi életem eléggé vidám volt ahhoz, hogy végre egyszer megfizessem az adómat. Hát szervusztok! Albert”.

A ponyva alatt becsúsztatott cédula szövegét a Nagyherceg olvasta fel. Utána sokáig hallgattak. Erre a csinos és eddig üresfejűnek tartott fiúra gondoltak, aki most feláldozza magát értük. Yvonne sírt, sőt a többiek torkát is erősen szorongatta valami. Még Fanyar Róbert szemében is megcsillant egy könnycsepp, pedig az említett úriember csak akkor az egyszer könnyezett, mikor egy kisebb családi nézeteltérésnél beledöfte a bicskáját a saját papájába, s utóbb nagyon megijedt, hogy meg talál halni az öregúr, akit rendkívül szeretett. A papa meggyógyult, és Fanyar Róbertnek olyan öröme volt, hogy komoly fogadalmat tett, mely szerint soha nem késeli meg az apját. Dicséretére legyen mondva, hogy ezt az ígéretet mindaddig be is tartotta. De mondom, sírni azóta sem látta senki. Csak most.

A Nagyherceg elgondolkozva gyűrögette kezében a párizsi jasszok stílusában írt és mégis olyan sokatmondó levelet. Aztán a többiekre nézett.

– Elfogadjuk ezt az áldozatot?

– Semmi esetre! – mondta Eddy habozás nélkül, és a többiek helyeslően bólintottak.

– Hát akkor ki kell eszelnünk valamit – mondta a Nagyherceg. – Kétségtelen, hogy ez a kés és a levél alapján szerzett terepismeret roppant előnyt jelent a számunkra. Az is kellemes, hogy nem kell törődnünk ennek az asszonynak az éberségével. Viszont két nehézség is van...

– Micsoda? – kérdezte Szokolov.

– Az egyik az elásott kincsek tervrajza, amit, mint mondtam, sikerült tökéletesen elrejtennem, de ami éppen ezért most nincs itt.

– Hát hol van? – kérdezte ijedten Eisenfuss.

– Annak a rablóvezérnek a sátrában, aki elfogott minket! – hangzott a meglepő válasz. – De ne ijedjete meg, mert ő nem tud róla, csak én.

– Nem értem!

– Nem is fontos! Mármost, ha a kincseket nem akarjuk végképp elveszíteni, útba kell ejtenünk ennek az embernek a sátrát. Lehet, hogy ez a vagyon nem éri meg a kockázatot, de akkor itt a másik argumentum, hogy ugyanis nem hagyhatjuk elpusztulni Albertet. Tehát tervét mindenképpen el kell vetnünk. Elismerjük, hogy derék fiú, de éppen ezért nem érdemli meg, hogy, amint írta, most „megfizesse végre az adóját”.

– Nem öregem! – szólalt meg hirtelen Eddy. – Erre a fajta adócsalásra te nem vagy alkalmas. Majd másra bízunk. Nekem megvan a tervem.

– Kérem! – mondta sértődötten Eisenfuss. – Ahogy gondolod.
– Hát nézzük csak... – Eddy körülnézett. – Nekem ehhez a dologhoz egy bivalyerejű emberre van szükségem. Ki a legerősebb a társaságban?
– Kétségkívül Bill! – felelt a Nagyherceg, aki épp azzal volt elfoglalva, hogy mindenkit megszabadítson a kötelékétől. – Billnek olyan ereje van, mint egy elefántnak.
A szomáli néger elvigyorodott a dicséretre, de az örökké békétlen Pribék féltékenyen megjegyezte:
– Egyszer akkora pofont adtam ennek a fekete baromnak, hogy vakbélgyulladást kapott tőle.
– Nono! Vakbélgyulladást? Egy pofontól? Kicsit valószínűtlennek hangzik! – mondta Eddy.
– Már pedig így volt. Vakbélgyulladást kapott.
– A pofontól?
– Igen!
– Hogy lehet az?
– Úgy, hogy lenyelte az egyik zápfogát.
– Vagy úgy. Így már lehet. De ez nem jelent semmit Elismerem, hogy nagyszerű verekedő vagy, de mint mondtam, nekem most pusztán izomerőre van szükségem. Mit gondolsz Bill, meg tudnád hajlítani azt a vasrudat? – a sátor egyik sarkában felejtett hosszú és meglehetősen vastag rúdra mutatott.
Bill megint vigyorgott. Odalépett a vasrúdhoz, felkapta és minden látható erőlködés nélkül könnyedén kettéhajlította.
– Pompás! – mondta Eddy. – Nos, aki azt hiszi, hogy erősebb, mint Bill, az egyenesítse most ki.
A Pribék, Ragyás és Szokolov megpróbálták, de semmire sem mentek vele. Izzadva és dühösen hagyták abba.
– Na Bill, egyenesítsd ki!
Bill megint vigyorgott és az előbbinél jóval nehezebb mutatóványt is játszi könnyedséggel elvégezte.
– Bravó! – mondta elégedetten Eddy. – Ilyet még nem láttam. Na figyeljete ide! Nem kell azt gondolni, hogy hiábavaló módon vesztegettük eddig az időt ezekkel a produkciókkal. Nekem roppant fontos volt eldönteni, hogy valóban olyan ereje van-e Billnek, amilyenre a tervemhez szükség van.
– Az adócsaláshoz? – kérdezte meg epésen Eisenfuss.
– Igen, az adócsaláshoz.
– Nem mintha vitatkozni akarnék – felelt a könyvelő, – De nekem van egy barátom, aki több, mint öt esztendeje ül különböző adócsalásokért. Ha éppen tudni akarod, az illető mindig fel volt mentve tornából.
– De gyötörlek alázattal, ez egészen más dolog! Ne szóljatok folyton közbe, hanem hallgassátok meg a tervemet.
Előrehajolt és halkán beszélni kezdett. Sok mondanivalója volt. Mire befejezte, teljesen rájuk sötétedett. Este volt.

Két árny surrant ki a felhasított ponyva nyílásán keresztül a sátor háta mögé. Bill és a

Nagyherceg. Hangtalanul surrantak előre és rendkívüli figyelemmel ügyeltek rá, hogy teljesen észrevétlenek maradhassanak. Bill, aki a sötétben is látott, mint a macska, egyszerre megállt és megrántotta a Nagyherceg kabátját. Kinyújtott keze egy sötét pontra mutatott.

– Ott az ő! – súgta.

A Nagyherceg intett, hogy menjen tovább.

– Nem szabad sokat teketóriázni velem! – mondta. – Most az életünkért küzdünk. Csináld, ahogy megbeszéltük!

Még néhány lépést tettek, aztán Bill százhusz kilós súlyával rávetette magát a háttal ülő beduinra. A szerencsétlen halk nyögéssel összeesett, és Bill hatalmas marka a következő pillanatban összeszorult a barna nyakon. Egészén kicsi roppanás hallatszott, és szabad volt az út.

Továbbsurrantak. Helyenként hasra vetették magukat és csúsztak, mint az indiánok. Két sátrat kerestek, és a sötétség, mely egyrészt megóvta őket a felfedeztetéstől, másrészt hátráltatta őket céljuk elérésében. A Nagyherceg erőlködve próbálta visszaidézni emlékezetébe, hogy melyik sátorba látta bemenni ma reggel a sejk alvezérét. Valami kis zászló van a tetején! – jutott eszébe s vizsgálódva nézett körül.

– Végre megtalálta, amit kerest. Oldalba lökte Billt és suttogva mondta el utasításait:

– Ez az enyém itt, Bill! A tied az a magas, díszes, ott balra. Egészen biztos, hogy ő ül előtte. Vigyázz! Ha végeztél, azonnal menj vissza a mi sátrunkba. Akkorra már én biztosan ott leszek.

Bill bólintott, hogy érti és hangtalanul elsurrant. A Nagyherceg egy pillanatig figyelt. Még hallotta, hogy a néger ismét ráveti magát valakire, aztán ő is elindult, hogy felkeresse a beduin alvezért, Rivánt.

Riván törzsfőnök már aludt, mikor vendége megérkezett. A Nagyherceg elégedetten nézte az alvót, de azért a biztonság okáért hatalmas ütést mért a halántékára. A beduin rándult egyet és elájult. A Nagyherceg körülnézett. Az egyik sarokban leszórva megpillantotta a fegyvereket, melyeket ma elvettek tőlük. Úgy látszik, ez Riván kikötött zsákmánya volt. Legelsősorban a saját revolverét vágta zsebre, aztán összeszedte a társaiét is. Néhány rohamkést is magával cipelt, de a kitűnő Lebel puskákat ott kellett hagynia, mert ilyen nagy teherrel nem tudott volna az előbbihez hasonlóan halkán visszazsúranni.

A foglyok ezalatt izgatottan várakoztak. Csakhamar fellebbent a felhasított sátorponyva, és a Nagyherceg óvatosan becsúszott a nyíláson. Azonnal körülvették.

– Nos? Sikerült?

– Remélem! Itt vannak a pisztolyok és a rohamkések.

– De a tervrajz!

– Azt még nem tudom, hogy itt van-e? Mindjárt megnézem.

Elővette a revolverét és kis ideig babrált rajta. Aztán kihúzott a csőből egy piszkos és gyűrött papírdarabot.

Elmosolyodott:

– Ez ott volt a revolverben? – kérdezte ettől az impozáns szemtelenségtől megrendülve a Pribék.

– Igen! Ez volt a legbiztosabb rejtkehely. A becses papír, amit olyan lázasan kerestek egész idő alatt, a Riván papa sátrában volt. Ott nem keresték. Mielőtt elfogtak volna, elrejtettem a pisztolyomba.

– És mi lett volna, ha elsütik a revolvert?

– Nem lehetett elsütni. A biztonság okáért elrontottam.

Még tovább is kérdezősködtek volna, de ekkor meglebbent a sátor hátsó nyílása, és Bill dugta be rajta vigyorgó fekete fejét. Egy hatalmas természetű, összekötözött embert cipelt a hóna

alatt. Csak az ő iszonyú erejével lehetett hangtalanul megtenni az utat ezzel a mázsás teherrel.

Bill letette az összekötözött és betömött szájú embert, aki a dühtől szinte tébolyultan nézett a társaságra.

Abur sejk volt.

Ez óriási fogás volt. Bill hatalmas ereje és Eddy zseniális ötlete ismét egy lépéssel vitte közelebb őket a megmeneküléshez. Eddig minden rendben ment, de a dolog nehezebbik része még hátra volt. Eddy intett.

– Megy a második transzport, fiúk! Ti legyetek idebent résen. Ha valaki bejönne a sátorba, öljétek meg. Ha a sejk egy hangot ad, szintén öljétek meg. Most pedig gyertek.

Elsőnek bújt ki a nyíláson. A Pribék és Eisenfuss követte. Eddy úgy számított, hogy Violette sátra a vezéri sátor közelében van. Ez helyes és logikus gondolat volt, s Eddy rövidesen látta, hogy igaza volt.

Az aránylag rövid út több mint egy fél óráig tartott, mert hihetetlen óvatosságra volt szükség. Minden elszámított mozdulat végzetes lehetett. Elhaladtak a vezéri sátor mellett, mely előtt két beduin őr holtteste hevert. A fekete Bill teljes munkát végzett. A következő sátor széles és éppen olyan díszes volt, mint a sejké. Halk énekszó szűrődött ki a sátrak közt elhúzódó keskeny utcácskára.

*„Azt sem bánom, ha életem az ára,
Jöjj el hozzám egyetlen éjszakára!...”*

– Helyben vagyunk! – suttogta Eddy. – Gyerünk!

Már éppen be akartak bújni a sátor nyílásán, mikor halk lépteket hallottak. Egy beduin őrszem közeledett feléjük. Még nem látta meg őket, de ez a pillanat azonnal bekövetkezhetett. A Pribék habozás nélkül, hatalmas ugrással rávetette magát. Pisztolya agyával irtózatossá csapást mért az őr fejére, akinek reccsenve tört be a koponyája. Élettelenül elterült a földön, és a három ember most már idővesztés nélkül benyomult Violette Army sátrának nyílásán.

– Csúnya dolog megzavarni egy idillt! – mondta halkán és hideg mosollyal Eddy – de sajnos kénytelenek vagyunk vele. Remélem, ezt a modortalanságot nem veszi rossz néven, asszonyom!

Violette egy heverőn feküdt. Előtte kis török vánkoson ült a szép Albert, a nők bálványja. Az asszony ölébe hajtotta a fejét és halkán énekelt, miközben mandolinon kísérte magát. Violette karcsú, hosszú ujjai a sötétbarna férfihajban turkáltak. Kedves, békés jelenet volt.

A következő pillanatban azonban minden megváltozott. A Sivatag Démona szikrázó szemmel ugrott fel fektéből és mozdulatot tett a belépők felé!

– Maradjon a helyén vagy azonnal meghal! – mondta határozott hangon, de csendesen Eddy.

– Mi... Mi ez... – suttogta az asszony.

– És egy hangot se halljak! – folytatta Eddy. – Mert akkor is meghal. Talán mondanom sem kell, hogy szívesen és minden lelkiismeret-furdalás nélkül lőném le az öcsém és más hasonló derék férfiak gyilkosát!

Albert szemében felvillant az öröm lángja. Talán mégsem kell meghalnia. Letette a mandolint és társai felé húzódott. Aztán minden szinte pillanatok alatt játszódott le. Violette észrevette Albert mozdulatát. Mint akinek a vágy elhomályosította a tudatát és ez a homály csak

most tisztul el agyáról, egyszerre rádöbbsent, hogy életében először őt is rászédtek. Hogy ő, aki eddig játszott a férfiéletekkel, most saját maga lett játékszer egy férfi kezében. Gyilkos, sárga láng villant fel a szemében, villámgyors, alig látható mozdulattal kis hangfogós revolvert húzott elő és Albertre sütötte. Albert összerogyott. A pisztoly olyan kicsit durrant, hogy nem hallhatták meg odakint, de Eddy nem merte elsütni az ő nagy katonai revolverét. Nem is nagyon tehette volna, mert a Pribék akkor már rá is ugrott a Sivatag Démonára és lefegyverezte.

Violette ekkor hátralépett. Mint aki támasztékot keres, hogy el ne veszítse az egyensúlyt, a kis asztalra támaszkodott, ugyanakkor azonban bemélyesztette ujjait egy kicsi, kerek ezüstszelencébe, amelyben valami sárgás por volt.

– Vigyázz! – kiáltotta a háttérben Eisenfuss. Eddy a földre vetette magát, bár nem értette, miről van szó. Violette kinyújtott kezéről kis sárgás porfelhő permetezett a levegőbe. Albert, aki időközben magához tért, a fájdalomtól csikorgó foggal biztatta a Pribéket:

– Öld meg! Hallod, Pribék, öld meg! Benneteket is meg akar vakítani, azzal a sárga méreggel, mint Pauliac főhadnagyot annakidején.

Violette ekkorra már újra benyúlt a szelencébe. De nem volt ideje felemelni a karját. A Pribék már elsütötte a kis hangfogós pisztolyt, melyet az imént vett el az asszonytól. Violette egy pillanatig mereven állt, aztán lassan, puhán, leroskadt a földre.

Elérte a végzet, amit olyan sokszor hívott ki maga ellen. És a többiek, akik tudták, hogy milyen nagy bűnös hal meg itt, most mégis, szinte meghökkenve néztek rá. Talán sosem volt még olyan szép, mint ebben a pillanatban. A kemény vonás elsimult ajka szögletében, üvegesedő szemében kialudtak a gyilkos lángok, mosolygott és Albert felé fordított a fejét. Szinte megbékélten suttozta:

„Azt sem bánom, ha életem az ára,

Jöjj... el... hozzám... egyetlen éjszakára”. Aztán hátrabillent a feje. Albertnek, a súlyosan sebesült könyörtelen és diadalmas nőhódítónak, megjelent egy könnycsepp a szemében.

Mikor Violette Army lehunyta a szemét, még Eddy is megilletődve állt egy pillanatig. A nagyon rossz emberek halálában is van valami megrázó. Csakhamar erőt vett azonban magán és vizsgálódva körülnézett a sátorban. A pamlag mögötti asztalon kis acéldobozt fedezett fel. Benne volt a kulcs. Eddy felnyitotta és idegesen turkálni kezdett benne.

– Mit keresel? – kérdezte kíváncsian a Pribék. – Remélem, mondanom sem kell, bármit lopsz, a fele az enyém!

– Ennek nem, öregem! – felelte Eddy és egy hosszúkas iratot vett elő. – Ez ugyanis a halott öcsém becsülete.

– Az más! – felelte a Pribék. – Becsületre nincs szükségem!

Eddy eltette a rendkívüli fontosságú katonai iratot és Alberthez lépve feltámogatta a sebesültet. Szegény fiú alaposan szenvedett. Két ujját vitte el a revolvergolyó. Albert tehát mégis fizetett először életében egy szerelmes éjszakáért. Eddy felkapott egy selyem zsebkendőt és bekötözte a vérző csonkot. A zsebkendő illatos volt, Violette parfümje érzett rajta.

A nap lassan felemelkedett a szemhatáron. Tizenegy lovas vágatott a Szaharában. A tizenegy közt egy lány volt, egy sebesült és egy fogoly. Vágtattak, ahogy a lovak bírták és egymás után hagyták maguk mögött a kilométereket. Tudták, hogy a Niger már valahol a közelükben folyik, de most, talán kabalából nem akartak a kincsekről beszélni. Csodálatos megmenekülésükről folyt a szó és arról, hogy a sivatag is megszabadult démonától. Egyszerre Szokolov a fejére ütött:

– És Larry? Megfeledkeztünk Larryről. Annak tartogattam egy késszúrást!

Eisenfuss feléje fordult:

– Én megadtam neki a nevedben! Írd a számlám javára! – mondta

– Micsoda? – lepődött meg mindenki.

– Igen. Így volt. Mikor kijöttünk a nő sátrából, ti Albertet vittétek óvatosan tovább, én azonban nem mehettem, mert az egyik sátorból hirtelen kilépett valaki. A sötétben is azonnal ráismertem. Nagyon meglepődött, mikor meglátott és rögtön előrántotta a revolverét. Nem volt sok idő a habozásra. Kirántottam a rohamkésem és ledöftem! Azt hiszem, hogy a Pribék büszke lett volna rám, ha látja.

– Szóval, mindenki megkapta, ami járt neki. – jegyezte meg Szokolov.

– Mindenki! – mondta a Nagyherceg és kicsit ködös szemmel nézett a távolba. A szája is megrándult, mintha egy női nevet suttogott volna.

Mikor elérték a Nigert, Eddy a fogolyhoz lépett:

– Hatalmas sejk! – mondta. – Engedd meg, hogy ünnepélyesen szabadon bocsássalak.

Kénytelen voltam vele, hogy elhozzalak túsznak, mert nem óhajtottam, hogy embereid üldözzenek. Nem is tették. Úgy látszik, megkapták az üzenetemet.

– Miféle üzenet? – kérdezte mogorván a sejk.

– Hogy amennyiben egyetlen beduin lovast látunk, azonnal kivégzünk téged. Hidd el, meg is tettük volna. Most azonban nincs szükségünk rád. Visszamehetsz, sejk. Örültem a szerencsének!

Feloldozta a sejk kötelékeit. A beduin vezér villámló pillantást vetett rá, de aztán váratlanul elmosolyodott.

– Angol egyetemre jártam! – mondta hirtelen. – Mint ilyen, sokat sportoltam és így megtanultam egy közmondást: „Veszteni is kell tudni!”

Kezet nyújtott Eddynek. Eddy szintén mosolygott és hatalmasan megrázta a feléje nyújtott kezet. A sejk elvágatott.

Mentek még néhány kilométert. A Niger ekkor kanyarodott egyet. A Nagyherceg elővette a rejtekhelyet mutató cédulát. Kicsit remegő hangon mondta:

– Itt vagyunk, fiúk. Öt perc múlva eldől, hogy koldusok maradunk-e, vagy milliomosok leszünk.

Leugráltak a lovakról.

A „Carillo” óriásgőzös kifutott a kikötőből. Mindenki a fedélzeti korlátnál állt, csak az a különös tíztagú társaság maradt a szalonban, amelyik úgyszólván az indulás pillanatában érkezett a hajóra.

Igen különös társaság volt. Többnyire nagy darab, keménykötésű, marcona emberek, akikre valahogy nem nagyon illett a rendkívül finom és elegáns ruha. Kivétel nélkül mindegyik aranytárcából cigarettázott és aranyórán figyelte az időt. Mondanunk sem kell talán ezután, hogy

a fent jelzett személyek a Benir Gyémántokat Felkutató Korlátolt Felelősségű Társaság tagjai voltak.

Noha rettenetes utat kellett még megtenni a Nigertől eddig a hajóig, illetve Dakar kikötővárosig, mégis rendkívül hamar megszokták, hogy gazdag emberek és elhatározták, hogy testületileg elkísérik a jegyespárt, Eddyt és Yvonne-t Londonba, hogy részt vegyenek az esküvőn. Kiknek volna hozzá több joguk, mint nekik. Hogy aztán mit fognak csinálni, még nem döntötték el. Biztos, hogy még találkozunk velük valahol. De addig se féltsük őket. Csalánba és gazdag emberbe nem üt a menykő. Elégedjünk meg azzal, hogy most vidámak és gondtalanok. Egy kivétellel. Ez az egy kicsit félrehúzódva ül és valami régi sérelmen rágódhat, mert ilyeneket morog:

– ...Még hogy kutyanév! Legyen nyugodt. Ezt a számlája terhére írom...

Tartalomjegyzék

- I. FEJEZET
- II. FEJEZET
- III. FEJEZET
- IV. FEJEZET
- V. FEJEZET
- VI. FEJEZET
- VII. FEJEZET